Publicație lunară editată de DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

DACIA
magazin

Director fondator: Dr. Napoleon Săvescu Nr. 3- aprilie 2003

Pentru lichidarea unui popor se începe prin a-i altera, a-i șterge memoria: îi distrugi cărțile, cultura, religia, istoria și apoi vine altcineva îi va scrie alte cărți îi va da altă religie, altă cultură îi va inventa o altă istorie (de origine latină ori slavică după momentul politic). Între timp poporul începe să uite ceea ce este sau ceea ce a fost, iar cei din jur vor uita și mai repede: limba nu va mai fi decît un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală. Noile forme istorice vor aduce elemente și simboluri noi de adorație care le vor îndepărta pe cele vechi. Din vechiul start spiritual vor rămâne undeva la un etaj inferior al cunoașterii, numai câteva cuvinte, expresii, tradiții, impresii, fragmente, nume de localități, munți și ape, fără un înțeles aparent. Formele vechi care cândva, au ocupat valența transcedentalului vor fi deplasate de formele noi care vor dicta componența și funcțiile «noului popor» așa cum s-a întîmplat cu noi.

Dr. NAPOLEON SĂVESCU

PASAREA SUFLETULUI LA DACI ȘI LA ROMÂNI

pag 5

POLEMICI

REVOLTA MINCIUNII ISTORICE SAU OASELE NU ȚIN DE FOAME

RÎNJIND LA ISTORIA NEAMULUI

pag 17

Sumar

DACII N-AU PIERIT SUB DOMINAȚIA ROMANA
de Augustin Deac pag. 12

PRIMUL REGAT DIN ISTORIE
de Adrian Bucurescu pag. 23

O descriere a popoarelor mării pag. 32

ISTORIOGRAFIA ÎN DIMENSIUNEA ADEVĂRULUI DESPRE ROMÂNI

pag 10

"Eroul călăreț" de la Surcea

NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI de dr. Napoleon Săvescu pag. 2

WELCOME TO DACIA.ORG

Al IV-lea Congres International de Dacologie

- **DACIAN VIRTUAL MUSEUM**
  MUZEUL VIRTUAL DACIC
- **Prezentarea Dr. Savescu la Congresul International de Istorie de la Kalamazoo-MI si la al III-lea Congres International de Dacologie, Bucuresti**
- **Scrisoare deschisa tineretului roman**
- **Dacian history** (english)
- **Noi nu Suntem Urmasii Romei**
- **DACIA REVIVAL International Society**
- ***Dacia Magazin*** **NOU**
- **Download "Geneza Poporului Dac" (mp3)**
- **Download "Imnul Dacilor" (mp3)**
- **Download "Imnul Ostilor Vlahi" (mp3)**
- **Download "Mars Dacic" (mp3)**
- **Download "Geneza Poporului Dac - reluare" (mp3)**
- **In cautarea istoriei pierdute**
- **Calatorie in Dacia - Tara Zeilor**
- **CODEX ROHONCZY**
- **Originea rasei umane**
- **Onoare memoriei lui Nicolae Densusianu**
- **Carolus Lundius "Zamolxis Primus Getarum Legislator"**
  Versiunea in limba Romana
  English version: *** html format * pdf format**
- **Monument to Burebista**
- **LINKS**

www.dacia.org

© Dacia Revival International Society - New York
President and Founder: Dr. Napoleon Savescu

- **The III-rd International Congress of Dacology**
- **The II-nd International Congress of Dacology**
- **The I-st International Congress of Dacology**

DACIA MAGAZIN
Publicaţie lunară de istorie şi cultură
Dr. Napoleon Săvescu
director fondator
Tiberiu Fraţilă
Director PR
Vladimir Brilinsky
Redactor şef
Adrian Cristea
secretar de redacţie

Tehnoredactare computerizată
Adrian Cristea
Victor Cristescu
Colaboratori
Prof Mihaela Albu «Columbia University»
Ing.Luminiţa Sava
Prof. Adrian Bucurescu
Prof. Augustin Deac
Prof. Gh. D. Iscru
Prof. Dan Oltean
Fotoreporter
Radu Brilinsky

Publicaţie editată de fundaţia Dacia Revival International
Sub patronajul:
Dr. Daniel Cimponeriu
Dr. Lucian Dăjdea
Dr. Mircea Golimbu
Dr. Sorin Lancea
Dr. Napoleon Săvescu
Dr. Nick Stoian

Redacţia
Com Oraştioara de Sus
Gradiştea de Munte nr.147
Tel/fax 0040254 223853
e-mail - nunub@mail.recep.ro
www.dacia.org
Tiparul executat la
Tipografia de Sud
ISSN 153-5316

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY, INC

Extras din STATUT

2. Descriere

Organizaţie culturală ce desfăşoară activităţi cu caracter cultural ştiinţific, pe principii pluridisciplinare şi nu este afiliată nici unui partid politic. Formele principale de manifestare ale acestei organizaţii vor fi conferinţe publice şi simpozioane, deschise profesioniştilor şi neprofesioniştilor şi prin editarea paginii web: www.dr-savescu.com/dacia

3. Scop şi obiective

Organizaţia îşi propune să iniţieze şi să desfăşoare, prin forme legale de comunicare ale mass media, următoarele activităţi pentru a readuce în drepturile ei adevărata istorie a poporului daco-român:

- activităţi de cercetare, ocrotire şi promovare a limbii şi istoriei străbune în toate regiunile ţării, precum şi în comunităţile daco-româneşti din afara graniţelor, folosind izvoare referitoare la Daci, Vlahi şi Români;
- activităţi de cinstire a marilor valori din trecut, care au exprimat unitatea spirituală a Daciei antice, cu prioritate a marilor personalităţi uitate sau încă neintegrate la locul potrivit în cartea istoriei şi de limbă a poporului daco-român;
- activităţi de păstrare şi de perpetuare a marilor comori materiale şi spirituale prezente în vatra satului daco-român, ca: etica familiei ţărăneşti, obiceiuri de viaţă, datini, credinţe, folclor, port, etc;
- activităţi de afirmare şi susţinere a realizărilor tehnico-ştiinţifice încă necunoscute, ale strămoşilor noştri daci, şi neintroduse în circuitul universal, cum sunt: construcţii, metalurgie, medicină, astronomie, etc;
- activităţi de ocrotire a valorilor universale ca: monumente, toponomie, embleme, simboluri din vatra Carpato-Pontico-Dunăreană, împotriva poluării, denigrării şi falsificării;
- acordarea de premii anuale sub formă de diplome sau alte moduri de stimulare pentru cei interesaţi în readucerea din negurile timpului a adevăratei noastre istorii, a istoriei Daciei.

4. Sediul Central al Societăţii se află la:

21-26 Broadway, L.I.C.NY
11106, USA
Tel.718267-7965
Fax.718728-7635
Email: dacia@dr-savescu.com

5. Mijloacele financiare ale societăţii vor fi obţinute prin donaţii şi cotizaţii ale membrilor.

6. Structura organizatorică este formată din: un preşedinte şi şase directori, şase consilieri, şase cofondatori.

DORIŢI SĂ PRIMIŢI ACASĂ CU REGULARITATE PUBLICAŢIA NOASTRĂ ?

NIMIC MAI SIMPLU !

Pentru a vă abona la publicaţia DACIA MAGAZIN, trimiteţi prin mandat poştal suma de 180.000 lei pe adresa Daniela Gridan 2600 Orăştie Piaţa Victoriei nr. 20 cu menţiunea abonament Dacia Magazin. Astfel veţi primi la adresa indicată pe mandatul poştal în spaţiul destinat corespondenţei 12 numere din Dacia Magazin.

ADEZIUNE

Data:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Tel./Fax.:

E-Mail:

Născut(ă)în:

la data:

Profesia:

Am luat cunoştinţă de prevederile statutului Societăţii şi doresc să devin membru al acesteia. Declar că nu voi angaja oficial Societatea din iniţiativa proprie.

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

*Dr. **NAPOLEON SĂVESCU***
Fondator, Preşedinte
*Pr. **THEODOR DAMIAN***
Director
*Poet **GELU DORIAN***
Director
*Ing. **MARIUS SPRINCEANĂ***
Director Tehnic
*Dr. **NICK STOIAN***
Director Relaţii Publice
*Jud. **TUDOR PANŢIRU***
Fost Ambasador al Moldovei la U.N., International Legal Counceler
*Ing. **ANDREI VARTIC***
Director, Fondatorul Institutului Civilizaţiei Dacice - Chisinău
*Gen. **NICOLAE SPIROIU***
Prim Consilier
*Dr. **LUCIAN DAJDEA***
Consilier, Relaţii cu Comunităţile Daco-Româneşti
*Lt.Cmnd.**TIBERIU FRAŢILĂ***
Consilier, Relaţii Publice
*PhD. **MARIA MARINESCU***
Secretar General
*Av. **DAN DIMA***
Consilier Legal
*Dr. **VICTOR SUCIU***
Consilier Financiar

PATRONI-2002
*Dr. **DAN CIMPONERIU***
Dr. Ştiinţe Economice
GEORGE PĂUNESCU
*Dr. **MIHAIL RUDEANU***
*Ing. **LUMINIŢA SAVA***
*Dr. **NICK STOIAN***
*Ing. **ELIAS WEXLER***

Istoria neștiută a românilor

NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Dr. NAPOLEON SĂVESCU

(Continuare)

Răspândirea pelasgilor
(a traco-geto-dacilor)

Herodot arăta că: "... după indieni, neamul tracilor este cel mai numeros dintre toate popoarele." Să ne oprim puțin asupra acestui aspect: după localizarea lor geografică încep să se desprindă geto-dacii prin primul mileniu î.Hr. la nord de Istru (Dunăre), ilirii (zona Albaniei de astăzi), sciții (Dobrogea), etc. Ne răspândim treptat în toată Europa, cât şi în toată Peninsula Balcanică, pe care o stăpânim pentru sute şi sute de ani. În zona Mării Egee, a insulelor ei, cum este Creta, cât şi a Asiei Minor (Turcia de astăzi), apar culturi ca cele mino-miceniene. Grecii „prietenii noştri heleni" de mai târziu, cam le place să-şi spună, sosesc în Europa

din zona estică a Mării Caspice în jurul anilor 1900-1600 î.Hr., fiind inițial o populație tribală nomadă. Sosesc în grupuri mici, "înalți, blonzi" cum îi descrie marele poet antic (orb!) Homer, urmați 300-400 de ani mai târziu de dorieni care-i subjugă pe primii, iar apoi de triburile aeoliene şi ionice. Toți aceştia îşi găsesc "casa ideală" la noi în Peninsula Balcanică, împingându-ne spre Nord-Vestul ei şi numindu-ne mai târziu macedoni, iliri, geți, daci, sciți, după locurile în care trăiam, în ciuda limbii comune vorbite. Odată pătrunşi în spațiul Balcanic, invadatorii greci, aflați la începutul stadiului de civilizație, se impun cu duritate asupra populației locale, distrug aşezările egeene, pentru ca mai târziu să absoarbă majoritatea culturii locale. Ei împrumută mult din cultura egeenilor, a mino-micenienilor şi a egiptenilor, întemeindu-şi o cultură proprie, cea grecească, care se va răspândi în Europa. Nu numai cultura au împrumutat-o, dar şi scrierea, alfabetul: dacă "Linear Script A", incomplet descifrat, încă mai păstrează caracterul hieroglific, "Linear Script B" reprezintă un dialect arhaic grec, pentru ca 700 de ani mai târziu să găsim cea mai timpurie scriere clasică "greceas-că"!... Astăzi nici un grec nu ar recunoaşte meritul egiptenilor, cum de altfel mai târziu ruşii, care, cu ajutorul celor doi greci cu nume slave, Chiril şi Metodiu, vor transforma alfabetul elenic în chirilic.

Apariția romanilor a condus indirect la unificarea acestor pelasgi, traci, iliri, daci, geți, tibali şi odrii în lupta lor împotriva cotropitorilor. Marea majoritate a popoarelor barbare care ne atacă sau ne traversează sunt în număr mic, fiind respinse ori absorbite fără a lăsa influențe deosebite până în secolul al VI-lea d.Hr. când sosesc slavii, popor barbar, crud şi nemilos, care după insuccesul de la Nordul Dunării se aşează în Sudul acesteia şi în felul acesta ne vor despărți pentru totdeauna printr-un "coridor slav" de frații noştri de la sudul Dunării care se vor găsi ca într-un fel de sandwich între greci şi slavi. Mai existăm şi astăzi prin aceste locuri: istro-români (foarte puțini la număr) prin aria iugoslavo-croată, megleno-românii, sub bulgari şi aromânii (încă în număr mare) sub greci. După încercări nereuşite de asimilare forțată, şi astăzi, după aproape 1500 de ani de ocupație, macedonenii nu şi-au schimbat nici limba, nici portul, iar limba sau "dialectul" cum îl numesc ei însişi, nu-l pot înțelege nici grecii, nici bulgarii ori iugoslavii, ci numai noi, românii. De ce?... Aproape toți avem prieteni ori cunoscuți macedoneni şi dacă nu i-ați întrebat, o puteți face acum: întrebați-i de "dialect" şi veți rămâne uimiți de similaritatea lui cu limba română.

Limba lor este cea mai veche şi mai bine păstrată, fiind de fapt limba pelasgică, tracică sau dacică, după cum vreţi să o numiţi şi care este şi... limba noastră. Şi dacă ne mai amintim că în urmă cu 2000 de ani Alexandru I al Macedoniei era respins la Jocurile Olimpice pe motiv că nu era grec, declaraţiile greceşti din prezent precum că Macedonia este egal Grecia ne surprinde. De ce oare regele Filip al Macedoniei îi va aduce tânărului de 7 ani, Alexandru, pe Aristotel (care era grec după tată şi macedon după mamă) ca să-l înveţe limba civilizaţiei de atunci elena, dacă aşa cum spun azi grecii ei macedonenii sunt greci? De ce au trebuit să treacă 2000 de ani de la moartea lui Alexandru Macedon ca acesta să fie recunoscut ca grec şi pus în Pantheon ?

Această părere asupra originii şi locului macedonenilor şi mai ales asupra adjudecării lor de către alte naţii este împărtăşită şi de alţi istorici. De exemplu Raymond Bonner, care în *The New York Times* publică un articol despre Macedonia, "pământ care nu poate avea un nume", acesta fiind adjudecat de către bulgari, greci şi sârbi. Bonner spunea despre Alexandru Macedon că orice ar fi fost, numai grec nu...

Paradoxal, singurii care nu s-au implicat în adjudecarea Macedoniei au fost "fraţii" lor din nord, adică noi românii, care, în plus, aproape întotdeauna i-am neglijat şi abandonat. Şi totuşi, în 1995, o delegaţie română care a vizitat Albania a decis de comun acord cu guvernul albanez să deschidă pentru populaţia macedoneană locală biserici române şi şcoli cu predare în limba română.

Să nu uităm că în Grecia în perioada antebelică, în Macedonia, existau biserici şi şcoli româneşti care mai târziu au fost arse şi distruse iar populaţia locală (aromânii - cum se numesc ei înşişi, valahi cum grecii îi numesc cu dispreţ) a fost persecutată, chinuită, chiar omorâtă, unii reuşind să scape fugind în România, alţii chiar în America, unde-şi povestesc şi astăzi necazurile trecutului.

Să fim şi noi oare, descendenţi direcţi ai poporului pelasgic, trac, un popor blestemat?... Şi astăzi ucrainienii şi ruşii vor să ne facă să uităm cine suntem, acolo la noi acasă, în Bucovina, Ţara Herţei, Basarabia şi Buceag, unde românilor li se spune că nu sunt "români", ci o naţie slavă, vorbind o limbă slavă, moldovenească!... Când oare ne vom dezdoi genunchii şi vom sta în picioare, drepţi, noi românii din România, Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţei, Banatul Sârbesc, Buceag, Cadrilater, din Pocuţia şi Ungaria, din toată Macedonia, pentru a ne proteja drepturile?...

Să vedem cum arată limba macedoneană în comparaţie cu limba daco-română. Pentru aceasta am ales un cântec vechi aromân, compus cu mult înainte ca Bolintineanu să publice *„Muma lui Ştefan cel Mare":*

Dialect Aromân-Macedonean

Cari-n'i bati, noaptea
La firida mea, moi?
Io huia, msata Marioara
Nu-n'i tiaspirea, moi
Scoal aprind'i lampa
S-ti vedua fata ta,
Fata ta tea alb-arosi
Ca trandafila.

Traducere în Româneşte

Cine-mi bate noaptea
La fereastra mea, măi?
Eu sunt, frumoasa Mărioara
Nu te speria, măi.
Scoal'de-aprinde lampa
Să-ţi văd faţa ta
Faţa ta cea albă-roşie
Ca de trandafir.

Volumul „Noi nu suntem urmaşii Romei" ediţia a doua apărut la editura AXA din Botoşani

Pasărea sufletului la daci şi la români

de Dan Oltean

Răspunsuri oferite la problema morţii

Problema morţii a fost şi rămâne una din problemele insolubile ale omenirii. Dacă problema vieţii, a naşterii, a primit în ultimele decenii, datorită ingineriei genetice, răspunsuri şi soluţii care în principiu fac posibil ca o nouă viaţă să se poată ivi din orice celulă a organismului, prin multiplicare, nu aceleaşi soluţii le-a oferit ştiinţa în problema morţii.

La întrebările pe care le iscă moartea avem astăzi o adevărată invazie a aşa-ziselor ştiinţe paranormale, care în cele mai multe cazuri sunt simple speculaţii şi care mai mult ca sigur nu vor oferi niciodată un răspuns valid la ruptura în existenţă pe care o produce moartea. La nedumeririle pe care le aduce nefiinţa, oamenii din toate timpurile au dat două răspunsuri care au rezistat la trecerea mileniilor: filosofia şi religia. Filosofia s-a născut, se spune, pentru ca oamenii să se împace cu gândul morţii, iar religia a venit cu răspunsuri la întrebările care vizau soarta sufletului după moarte.

Soluţiile pe care filosofia le-a propus sunt multiple şi în general diferă de la o epocă la alta, de la o civilizaţie la alta. Cu religia lucrurile sunt ceva mai simple şi mai clare. Analizând răspunsurile pe care preoţii le-au oferit de-a lungul mileniilor problemei postexistenţei se pot desprinde trei mari soluţii.

1) Viaţa sufletului după moarte continuă în cer. În această arie de credinţe intră de regulă popoarele nordice ale Europei: germanii, sciţii şi, evident, strămoşii noştri daci.

2) Viaţa după moarte continuă în regiunile subpământene. Avem aici religiile popoarelor sud Europene: greci, etrusci, romani, egipteni.

3) Viaţa sufletului continuă la nivelul pământului printr-un şir neîntrerupt de reîncarnări. Cu alte cuvinte, sufletul nici nu dispare, dar nici nu coboară sau se ridică altundeva; el intră în alt om. Pentru reîncarnare au optat celţii, dar şi religia budistă şi hindusă, etc.

Romanii hrăneau morţii

Concepţiile despre postexistenţă ale romanilor şi ale dacilor diferă foarte mult. În timp ce dacii credeau într-un paradis celest şi îşi ardeau morţii, romanii considerau că sufletul mortului stă alături de trupul înhumat. Era nevoie ca romanii aflaţi în viaţă; soţia, fiul sau nepotul să aducă periodic celui aşezat în mormânt mâncarea şi băutura. Familia romană avea datoria sacră să continue această hrănire a strămoşilor pentru ca sufletele acestora să nu sufere niciodată de foame sau de sete. Adevărata moarte însemna suprimarea acestor rituri prin dispariţia urmaşilor. Mai mulţi scriitori, poeţi şi filosofi romani vorbesc despre morminte ca despre adevărate case ale morţilor în care aceştia îşi trăiau postexistenţa. Astfel, Cicero spunea că: "Socoteau (romanii) că cei morţi trăiesc viaţa viitoare sub pământ"(*Tusculane*, I, 6); Vergiliu scria că "sufletul îl îngropăm în pământ"(*Eneida*, III, 67); Ovidiu "în pământ se îngroapă şi sufletele morţilor"(*Fastele*, V, 451), Pliniu "duhurile morţilor îngropate după obicei"(*Epistole*, VII, 27).

Descoperirile arheologice din Provincia romană Dacia pun în evidenţă aceste credinţe ale

romanilor. Romanii din Dacia dădeau de mâncare şi de băut morţilor. Acest lucru este evident vizitând orice muzeu din România unde sunt expuse antichităţi romane.

Pentru daci sufletul mortului se ridica la cer sub formă de pasăre

Am înfăţişat aceste soluţii pe care romanii le-au adus la problemele morţii pentru a evidenţia că între riturile funerare romane şi cele româneşti nu există aproape nimic în comun. Românii

nu cred că sufletele morților s-ar afla în morminte, şi nu există nici un fel de ritual de hrănire a morților, în absolut nici o zonă a României.

Dacii au oferit, cum spuneam la început, un alt răspuns la acel şoc în existență pe care-l produce moartea. Între secolele 2 î.Ch.-1d.Ch. dacii practicau în exclusivitate ritualul incinerației. Dacii îşi ardeau morții, iar cenuşa o împrăştiau poate în peşteri sau în râuri. În tot acest interval de aproape trei secole nu avem nici un mormânt dacic. Pentru ca sufletul să fie cât mai uşor şi pentru a se putea ridica spre a străbate distanțele cereşti, corpul muritor trebuia ars. Împărăția sufletelor nemuritoare, pentru daci, era în cer. O demonstrează nu numai ritualurile de înmormântare, dar şi mărturiile scriitorilor greci şi romani, care începând de la Herodot şi până la Dio Cassius, continuând cu gotul Iordanes din sec. 6 d.Ch. susțin că dacii se credeau nemuritori. Nemurirea dacică, ca şi cea germanică sau scitică era una celestă.

Dacă am putut afla până acum că dacii credeau în nemurirea cerească a sufletului, atunci ne punem întrebarea firească: sub ce formă parcurgea sufletul imensele distanțe până la locul de destinație?

De data aceasta răspunsul nu poate fi aflat dintr-o singură sursă, însă foarte credibilă şi pertinentă. Este vorba de semicalotele sculptate din calcar descoperite în incinta sacră de la Sarmisegetusa Regia şi la Fețele Albe pe care sunt redate în relief 7 orbite planetare şi pasărea sufletului. Dimensiunile acestor piese, singurele sculpturi din arta dacică, sunt de 21 cm înălțime, 25 lungime şi 20 cm lățime.

Pasărea sufletului sculptată pe cele două fețe teşite ale semicalotei este foarte stilizată. Este uşor de recunoscut gâtul păsării împreună cu vârfurile aripilor ridicate spre cer. Contextul în care au fost găsite, precum şi locul în care au fost descoperite spun foarte multe despre semnificațiile acestor piese. Fiind descoperite lângă cele 7 sanctuare din incinta sacră de la Sarmisegetusa, acest număr, al planetelor, se corelează cu cele 7 orbite sculptate pe semicalotă. Că este vorba de orbitele planetare stă mărturie şi forma bombată a sferei cereşti, identică şi în cazul semicalotelor.

Aşadar, în incita sacră sufletul era inițiat încă în timpul vieții pentru a ştii riturile şi a cunoaşte parolele pe care le necesită cele 7 vămi planetare. În fiecare din cele 7 sanctuare se desfăşurau rituri de inițiere pentru ca neofitul să poată trăi veşnic. Sufletul inițiatului trebuia ca la sfârşit să se poată desprinde de corp la fel cum se desprinde o pasăre de pământ. Doar pasărea sufletului ştia toate parolele şi doar ea putea străbate toate vămile cereşti.

Soluția dacică a postexistenței şi a traseului ce trebuia urmat pentru transcenderea la această zonă a fost descrisă în mod indirect de către Platon în două din dialogurile sale. Cele două opere se inspiră, o spun toți comentatorii platonicieni, din religia orfică, o religie tracică, foarte asemănătoare cu cea dacică. Marele filosof al antichității spunea în *Phaidros* (246, a): "Când sufletul e desăvârşit şi bine înaripat se ridică în văzduhuri", iar în *Republica* scria că: "privite de deasupra marginile (cerurilor) apăreau ca nişte ceruri, în timp ce partea opusă apărea ca o roată continuă" (*Mitul lui Er*, 616, d-e).

Prin urmare, dacii credeau că existența sufletului după moarte se desfăşura dincolo de sferele planetare. Vehicolul de urcare era pasărea. Prin ritualurile de inițiere din temple dacii cunoşteau toate parolele de trecere, iar după moartea trupului, sufletul pasăre urca dincolo de toate vămile, nemaiputîndu-se întoarce. Nimic asemănător în religia romană nu aflăm din toate acestea.

Pasărea sufletului la români

După creştinarea teritoriilor dacice din nordul Dunării, religia creştină a adus o altă soluție la problema morții şi a vieții de după moarte. Creştinismul a combinat prima şi a doua soluție, despre care vorbeam la început, într-o sinteză unică în istoria religiilor. Trupul creştinului era înhumat (a doua soluție, tipic evreiască), numai că sufletul nu trăia în pământ, ci în cer (ca şi la orfici şi

la daci). Teologia creştină a adus şi o nouă problemă: cea a sfârşitului lumii. În momentul sfârşitului cosmic sufletul din cer se reunea iarăşi cu trupul eterat şi un nou ciclu începea să se desfăşoare.

Trebuie spus că soluția creştină la problema morții se aseamănă mai mult cu cea dacică, a postexistenței celeste, decât cu cea romană, a vieții din mormânt. Datorită creştinării populația din nordul Dunării a încetat să-şi mai ardă morții, pentru a-i înmormânta prin îngroparea cadavrului pe direcția E-V, dar sufletul va trăi pe mai departe nu în mormânt, ca la romani, ci în cer, ca la daci.

Era firesc ca toate aceste deducții să îşi găsească confirmarea pe teren. Era firesc să găsim pasărea sufletului şi la români...şi, iată, am găsit-o. La sfârşitul secolului 19 şi începutul secolului 20 etnografii au pus în evidență că în Carpații Meridionali obiceiul, ritualul păsării sufletului era larg răspândit. Epicentrul acestei vaste arii ar fi Munții Orăştiei. Această regiune etnografică în care în loc de cruce, la capătul mortului se aşeza un stâlp funerar sculptat cu motive geometrice, iar deasupra stâlpului o pasăre din lemn, cuprindea actualele județe Sibiu, Alba, Hunedoara, Gorj şi Mehedinți. Astăzi, la începutul mileniului 3, obiceiul se mai păstrează doar în partea nord-estică a Munților Orăştiei. Este vorba de satele Purcăreți (în amonte de Pianul de Sus) şi de Ciungul Mare (în amonte de Romos). Atât de la Purcăreți, cât şi la Ciungul Mare urcând pe plai se poate ajunge la Sarmisegetusa Regia.

Obiceiul funerar al păsării sufletului consta din aşezarea la moartea unui bărbat însurat a unui stâlp de lemn la capătul său, iar în vârful stâlpului era înfiptă o pasăre tot din lemn. Pasărea simboliza sufletul mortului. Ea era păstrată cu strictețe pe toată perioada celor 40 de zile cât dura înălțarea sufletului la cer. Se credea că nerespectarea acestei datini ar atrage după sine intrarea accidentală a sufletului mortului în alt animal şi deci incapacitatea sa de a se mai ridica la cer.

Cei care nu pot vizita partea nord-estică a Munților Orăştiei şi care doresc să vadă aceşti stâlpi funerari şi pasărea sufletului pot să viziteze Muzeul de Etnografie din Orăştie unde se află o bogată colecție de asemenea piese.

Sintetizând cele spuse până acum, putem afirma că în jurul Sarmisegetusei Regia românii au practicat şi mai practică şi astăzi datina creştină a înhumării morților combinată însă cu ritualuri funerare tipic dacice. Chiar dacă parolele străvechi prin care sufletul mortului putea să treacă de cele 7 vămi au fost uitate de țărani, sufletul lor este orientat şi urmează acelaşi trasee divine pe care le-au avut şi strămoşii lor daci.

În altă ordine de idei, zona de sud a Carpaților Meridionali în care s-a născut şi a copilărit Constantin Brâncuşi avea şi ea la începutul secolului 20 aceleaşi obiceiuri funerare ca şi zona din nordul munților. Trăind în aceste vechi tradiții, C. Brâncuşi a dorit să ridice la Târgu Jiu o *Coloană nesfârşită* după modelul stâlpilor funerari, iar în vârful său să aşeze o pasăre nemuritoare, pasărea sufletului. Până la urmă a triumfat varianta în care stâlpul funerar (*Coloana*) şi pasărea (*Măiastră*) au fost realizate separat.

Prin intermediul geniului brâncuşian aceste două simboluri dacice au devenit universale la începutul secolului 20, iar astăzi, la începutul secolului 21, țăranii români încă mai cred că pasărea sufletului este o cale către nemurire.

Dau acest joc de sufletul lui Ion, de sufletul lui Gheorghe!

de Viorel Patrichi

Dacă luăm în considerare aria vastă, în care se conservă tradiţii ciclice fundamentale pentru existenţa lor, dacii i-au învins pe romani şi nu invers. În toate zonele istorice profunde, românii încă râd şi petrec la priveghi (cu excepţia oraşelor care au primit mai uşor contaminările). Mă derutează şi mă fascinează acest lucru încă din copilărie. Jocurile de priveghi atestă încă o atitudine care e calificată superficial drept "păgână". În realitate, dacii erau mai religioşi decât noi, românii, care, ca toate popoarele moderne, am devenit nişte profani, cu tot creştinismul nostru. Acest obicei tulburător l-am găsit în Moldova, în Oltenia, în Basarabia şi în Transilvania. L-am întâlnit şi printre românii (vlahii) din Timoc (actuala Serbie), ceea ce consacră unitatea noastră spirituală. Drăghici Cârcioabă este un miner din Bor şi nu-l întrece nimeni la cânt. Belgradul nu-l recunoaşte ca minoritate şi românii din Timoc nu au nici grădiniţe, nici biserici de limbă română, chiar dacă sunt cei mai vechi localnici din Serbia.

"M-am născut în satul Slatina, comuna Bor. Să nu ne spuneţi vlahi că noi între noi nu ne zicem vlahi, că sârbii ne zic vlahi. Dacă vorbesc româneşte, nu-s român? Sunt român şi aste e! Sârbii zic că vlahii nu sunt români şi asta ne deranjează. Sunt muncitor la topitoria de cupru din Bor. S-a redus mina de cupru, are cam puţin suflet. Nu prea plăteşte, e periculos pentru sănătate. Este un râu murdar aici, nici iarbă, nici broşti nu creşte."

- Ce obiceiuri aveţi de sărbători?

- Muierile ştiu mai multe... Mai avem drăgobecele, mătcălăul... De Ajunul Crăciunului, avem un bât (băţ), cu coajă înconjurat şi ars în foc, rămâne pistriţat, merjem pe la case: "Bună sara la Ajun,/ Că mai bun a lui Crăciun,/ Într-un ceas bun, Bani în pungă,/ Oi în strungă, / Vaşi în văcăreaţă,/ Porşi în porcăreaţă,/ Câtă cărămidă pe casă,/ Atâţia galbeni pe masă,/ Câte paie în bătătură, / Atâţia copii în pătură,/ Atâţia miei,/ Atâţia viţei, Atâţia purcei." Punem bâtul în foc în sobă, zgândărâm. Oamenii ne dau carne din congelator, vin, rachiu, nuci, dovleace fiert.

- Ce faceţi la înmormântare?

- Aici s-o păstrat mai multe, vorbe pe care nu le ştim, da le spunem. Petrecătura sau petrecu îl cântă trei mueri sau bocesc, da sî piarde şi obiceiul aista. Până nu iasă cu mortu din casă, îl prohogesc pe mort să n-o ia la stânga, s-o ia la dreapta, că iaste o lină fântână, o punce lunecoasă să nu lunece. La joi mari, înaintea Paştelui, miercurea, în ajun de Joi Mari, muierile adună boj dă-i uscaţi. Joi dimineaţă pănă-n vărsat de zâuă, fac foc cu bojii: 3, 5, 7 focuri, să nu fie cu soţ, şi se numesc la ăi morţi mai de curând. Şi dă focurile de pomană, le tămâie cu tămâie.

- La priveghiuri, la răspântici, aduc cu caru leamne întreji, le fac cupă, le leagă cu sârme, cu cercu de la butoi, dă foc, apoi joacă hora cu muzică tocmită, ca la fiecare horă, seara, după ce se negurează. Şi se dă focu de pomană. Focul ăsta să fie la tata, la mama, la cine-a murit şi altă muiare sau alt om zice bogdaprosti. Dau acest joc de pomană de sufletu lu' Gheorghe, de sufletu lu' Ion! Şi se dă hora de pomană.

- De Anul Nou ce obiceiuri aveţi?

- Am avut troşili, da s-a pierdut. Se pune sub un troc un piaptăn, sub unu oglindă, feachele mai mult fac, sub altu un bob de grâu, un bob de cucuruz. Şi feachele care ce ridică: dacă ridică piaptenul, o să fie bărbatul ei încolţat, dacă-i oglindă, o să fie frumos. Dacă-i cucuruz, o să fie muncitor. Se făcea de Ajunul Anului Nou, de Sfântul Vasile, de 13 ianuarie. Pune fata un bob de grâu pe plită şi se încşintă şi sare către: zâce asta-i cutare băiat. Dacă sare către ea, o iubeşte. Am avut de Bobotează Cârlalesa, mergeau tinerii cu preotul prin sat. La Bobotează, se pitulă un stâlp de busuioc sara. Fiecare pitulă pentru el şi băiaţî merg prin case şi fură busuiocul pitulat de prin curte. Că e bun de dragoste. Dacă cade chige (chiciură) pe busuioc, o să fie anu bogat. Avem jocuri ropâta, boboşica, comanda, mai mult iarna, la concursuri între sate, că le ţinem iarna.

ISTORIOGRAFIA ÎN DIMENSIUNEA ADEVĂRULUI DESPRE ROMÂNI

de Prof. Marin Radan

Românii şi vechea Europă

Pământul pe care este aşezată azi România, a fost locuit de îndată ce condiţiile climatice au permis existenţa umană. Continuitatea existenţei umane în acest spaţiu se poate urmării din epoca paleolitică fără întrerupere după cum arată descoperirile făcute până azi. Presupunerile unor specialişti în arheologie încă la începutul secolului trecut că în fundul munţilor trebuie să se găsească resturi umane încă din paleolitic, când vârfurile Carpaţilor vor fi avut zăpezi eterne, s-au confirmat în 1942 prin descoperirea în grota de la Cioclovina a omului de tip Neanderthal cu 125 000 de ani î.e.n.?

Tracii prezenţi în Dacia au participat la substratul etnic al mai multor naţiuni. Acest neam ocupă ţinuturile Daciei cu 1 800 ani î.e.n. Era un popor numeros care se întindea din Asia Mica şi Marea de Azov, până la Marea Egee, mergând în Nord până la Pripet, în Europa Centrală până în platoul Boemiei şi în Răsărit dincolo de Nistru.

După Strabon la 20-7 î.e.n., Dacii erau peste 2 mil. pe o suprafaţă de 500 000 km pătraţi, adică de peste 2 ori cât teritoriul României de azi. Se învecinau cu germanii şi slavii la Nord, cu germanii şi celţii la Apus, cu sciţii la Răsărit şi cu iliricii la Sud de Dunăre. Istoria care ne furnizează date despre viaţa unei colectivităţi umane, trebuie să înfăţişeze totalul aspectelor evoluţiei sale de la originea cea mai îndepărtată, până azi, pentru că ea este expresia fondului ereditar şi a factorilor care au influenţat-o în decursul timpului.

Etnogeneza se cere analizată chiar şi după criterii antropobiologice. Trecutul explică prezentul şi prognozează viitorul. Trebuie avut în vedere aportul cu caracter istoric al tuturor elementelor din care s-a constituit o colectivitate umană, ale cărei trăsături distincte sunt rezultatul firesc al acestei sinteze răvăşite într-un anumit spaţiu şi timp. Trebuie o studiere multidisciplinară a populaţiei umane bazate mai ales pe probele antropobiologice, lingvistice şi etnologice. Etnia se constituie prin viaţa în comun într-un anumit spaţiu geografic prin omogeneza lingvistică şi culturală.

Dacă ne referim la trecutul Geto-Dac, respectiv al poporului român, din acest punct de vedere despre prezenţa factorului uman autohton pe aceste pământuri din vremuri imemoriale, ţinem să subliniem justeţea principală potrivit căreia oricâte popoare ar fi trecut peste pământul românesc, ele nu i-au putut suprima pe autohtoni.

În luna iunie (22-23) 2002, la Bucureşti s-au desfăşurat lucrările celui de al III-lea Congres de Dacologie. Personalităţi marcante

ale vieţii ştiinţifice şi culturale, români şi străini au adus elemente de noutate privind perioada preistorică, făcând referiri la istoria veche a poporului român.

În unele reviste şi tratate, cunoscuţi specialişti în domeniu, au făcut invitaţii pertinente pentru studiul perioadei vechi a istoriei poporului român. Gabriel Gheorghe în "Studii de cultură şi civilizaţie românească", Fundaţia Gândirea Bucureşti, 2001-pag. 7 arată: "Datele fundamentale care definesc şi marchează prezenţa românilor în lume sunt învăluite în ceaţă până acolo încât se poate spune că, istoria românilor, mai ales pentru epoca veche n-a început să fie scrisă"

Este regretabil că atâţia diplomaţi ai facultăţilor de istorie din care unii deveniţi profesionişti eruditi au ignorat fundamentele istoriei şi spiritualităţii românilor deşi, acestea sunt şi cele primordiale ale Europei.

Constantin C. Giurăscu, Dinu

Giurăscu în „Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până azi"- ed. Albatros pag. 79 arată: „A preciza aşadar, care a fost rolul dacilor în formarea poporului român ce datorăm noi acestor strămoşi, este una din chestiunile cele mai grele ale istoriei naţionale. Ştim foarte puţin despre limba acestor strămoşi, nu cunoaştem decât o parte a toponomiei şi onomasticii lor, nu suntem informaţii asupra vieţii lor materiale şi spirituale. Totuşi problema trebuie pusă şi un răspuns, chiar imperfect, trebuie încercat. Îl vor preciza şi completa cercetătorii viitori, pe baza descoperirilor ce se vor face de aici înainte."

Trecând la concretizări de fond, privind originea şi limba vorbită de poporul român în cuvântul său de deschidere la cel de al III lea Congres de dacologie, Bucureşti, 22-23 iunie 2002, domnul dr. N. Săvescu, Preşedintele "Dacia Revival Internaţional Society" arată că :"un grup de cercetători români dar şi străini din domeniul istoriei, arheologiei, filologiei, etnologiei, etc., recunoscuţi pentru strădania lor ştiinţifică, referindu-se la originea şi etnogeneza poporului român Carpato-Danubian, susţin că acesta este cel mai vechi din Europa şi contrar unor susţinători ai romanizării arată că în 165 de ani trupele romane nu ar fi fost în stare să impună limba latină până la completa dispariţie a celei locale, Dacia fiind cucerită în proporţie de numai 14 % (din teritoriu), de către romani şi cu nişte soldaţi care vorbeau orice limbă, numai limba latină nu".

Opus acestei noi concepţii, istoriografia românească, deşi apare relativ târziu (în veacul al XV-lea), cu scrieri în slavonă, prin reprezentanţii săi: Grigore Ureche, Miron Costin, C. Cantacuzino şi cei care i-au urmat în veacurile următoare susţin că „De la Râm ne tragem" (Grigore Ureche), şi sunt promotori ai unei origini romane, a poporului moldovean, valah şi transilvan, ceea ce în ultimul timp noua istoriografie încearcă să infirme bazându-se pe documente şi scrieri ale unor consacraţi oameni de ştiinţă şi cultură (N. Densuşianu, Carol Lundius, Marija Giumbutaşi, B.P. Haşdeu, G. Călinescu, etc.).

Manualele de istorie lasă cu greu spaţiu elementelor de noutate, privind istoria veche a românilor, căci istoria ca ştiinţă se clădeşte întotdeauna cu materialul adunat până atunci, dar considerăm noi că nu este greşit, ca formatorii adevăratei gândiri istorice să anticipeze calitatea informaţiei prin elementele sale de noutate şi deschidere spre cunoaştere, îmbogăţind patrimoniul ştiinţific, respectiv al ştiinţei istorice.

În aceeaşi idee pe baza unor studii, savanţi români şi străini demonstrează că în neolitic, în Europa s-au format două civilizaţii locale care au influienţat centrul şi vestul Europei: una mediteraneeană greco-romană şi alta nord-carpatică geto-dacă, mult mai veche decât prima.

Cele mai vechi populaţii indo-europene şi-au avut leagănul în sud-estul şi vestul Europei. Pentru o mai bună clarificare a originii popoarelor indo-europene care s-au format în spaţiul european, cercetător dr. Michaela Al. Orăscu, prezintă în sprijinul acestei teze argumente ştiinţifice. Unul din aceste argumente este şi faptul că teritoriul european este un spaţiu care chiar în vremurile îndepărtate a constituit condiţii prielnice pentru populaţiile primitive, căci ele s-au bucurat de condiţiile climatice prielnice, de bogăţia solului şi subsolului în primul rând sarea, absolut necesară în alimentaţia oamenilor şi animalelor. În al doilea rând primele ocupaţii ale populaţiei, "culesul şi vânătoarea" au fost înlocuite de cultivarea plantelor şi creşterea animalelor, populaţia devenind sedentară cu ocupaţii strâns legate una de cealaltă.

Un alt factor favorizant a fost cursul inferior şi mijlociu al Dunării. Dacă marile civilizaţii ale lumii antice s-au dezvoltat de-a lungul unor mari cursuri de apă (fluvii), Dunărea nu putea să facă excepţie. Aşa se face că grupul de popoare "nipro-carpato-adrio-pontice", era format din traco-iliro-geto şi greco-italici.

De aceea harta întocmită de Marija Giumbutaş, referitor la Neolitic (mileniul V î.e.n.), este cât se poate de grăitoare: acum 6-7000 de ani, numai spaţiul Carpatic şi unele zone pericarpatice prezintă urme de locuire de către om. Restul Europei este o imensă pată albă. Deci sarea, a fost criteriu pentru răspândirea populaţiei în Spaţiul Carpatic, aici găsindu-se peste 300 masive de sare pe ambele versante ale Carpaţilor. În momentul de faţă se cunosc aproximativ 30.000 sculpturi miniaturale din lut, marmură, os, cupru dintr-un total de 3 000 şantiere arheologice ale erei neolitice şi calcolitice din sud-estul Europei.

Dacii n-au pierit sub dominaţia romană Însemnări privind noul tratat de Istoria Românilor, apărut sub egida Academiei Române

de prof. AUGUSTIN DEAC

După zeci de ani de eforturi conjugale Academia română a reuşit să tipărească primele volume din noul tratat de Istoria Românilor. Aşa cum se subliniază în Argument-ul care prefaţează primul volum, semnat de preşedintele Academiei, Eugen Simion, tratatul reprezintă „o lucrare amplă, ambiţioasă, necesară", care încearcă „să împace pasiunea cu exigenţa", ceea ce este o realitate.

De la început, o remarcă se impune. Era de aşteptat că, după 1989, autorii volumelor să fi făcut eforturi pentru a se distanţa de acea viziune îngustă, cu totul păguboasă, în care se trata Istoria Românilor doar referindu-se la teritoriul de astăzi al României, pe care autorii volumelor publicate îl circumscrie doar la: „Cununa Carpaţilor, Dunărea care adună aproape toate apele ce izvorăsc din Carpaţi şi Marea Neagră", precizându-l prin sintagma „Spaţiul carpato-dunăreano-pontic" şi prin termeni şi mai lapidari, îngustat de „spaţiul carpato-dunărean".

TERITORIILE GETO DACILOR ÎNTRE NIPRU ŞI ELVEŢIA

Teritoriul poporului român este strâns legat de întinsul spaţiu de locuire al traco-geto-dacilor care sunt (aşa după cum aprecia Herodot, „părintele istoriei" şi el de neam dorian, din stirpea geto-dacă) „cei mai numeroşi după inzi"; înţelegându-se aici întinsul spaţiu carpato-dunăreano-panono-balcanic şi pontic, cuprinzând şi vaste teritorii de la nord de Carpaţii nordici şi de la nordul Mării Negre, până departe la răsărit de marele fluviu Nipru. Acesta este spaţiul istoric unde au trăit locuitorii băştinaşi, numiţi de istorici pelasgi, cimerieni (cimiri, gali, celţi), hiperborei, sciţi, traci, geto-daci, sarmaţi, iasgizi, rumâni, vlahi sau români, toţi autohtoni, provenind din marea gintă a Gaeei-mama pământului-concluzie pertinentă, argumentată şi arheologic şi istoric, care, din păcate, nu se regăseşte în paginile noului tratat de Istoria Românilor. Să se înţeleagă foarte bine, noi vorbim trecutul istoric, şi reverberaţii până în prezent.

Numai aşa, argumentat ştiinţific şi arheologic, şi istoric, suntem datori să revelăm adevărul că în afară de teritoriul actual al României, noi am posedat că autohtoni şi întinse teritorii din Ucraina de astăzi, din Ungaria şi Slovacia, Austria şi Elveţia, ca şi în întreaga Peninsulă Balcanică, din Bulgaria, Serbia, Croaţia, Bosnia, Muntenegru, Macedonia şi o mare parte chiar din Grecia, Polonia şi Cehia, şi că români care mai trăiesc încă acolo, cu toate vicisitudinile şi vitregiile vremurilor, în afara graniţelor actuale ale României, sunt băştinaşi acolo, cei mai vechi locuitori. Peste ei s-au aşezat multe seminţii migratoare, venite din hăul Asie, formându-se ca popoare şi creeîndu-şi state aici pe pământurile noastre strămoşeşti, la realizarea şi înfăptuirea cărora, ca popor cinstit, muncitor şi tolerant, românii, prin plămada lor etnică şi cultura, şi civilizaţia multimilenară, au contribuit, după vorba populară, „din plin şi apăsat". Aceasta este

SOFIA TURMĂ şi urme ale vestitei culturi

caracteristica, particularitatea deosebită a istoriei poporului român ca unul din cele mai vechi popoare ale Europei.

SOFIA TURMĂ UN NUME IGNORAT

Studiind cu atenție cele 4 volume din Tratatul de Istorie a Românilor mai rezultă şi o altă scădere. Autorii (în jur de 30 pentru fiecare volum, cam mulți ce-i drept), ținând să-şi evidențieze propriile cercetări şi concluzii, nu au ținut seama şi de cercetările şi concluziile altora, rămânând, astfel, neevidențiate, după părerea noastră, tocmai cele mai semnificative şi mai realiste dovezi pentru o etapă sau alta a istoriei. Nu s-a ținut seama nici de multe şi noi descoperiri de documente, scrieri, cronici sau lucrări noi, care aduc lămuriri hotărâtoare într-o problemă sau alta, fundamentală a istoriei poporului român. Descoperirile arheologice de la Turdaş din epoca Neolitică, în care cercetătoarea Sofia Turmă descoperă 14 litere latine-mai vechi cu cel puțin 1.500 de ani decât scrierea pictografică de la Tartaria, nici măcar nu sunt amintite; deşi aceste descoperiri au fost prezentate la congrese internaționale de antropologie şi apreciate de vestitul Schlimann. Populația „autohtonă", căci autorii primului volum din noul tratat evită de multe ori să o amintească sub denumirea de „geto-dacă", în cele două epoci ale fierului, este tratată ca fiind compusă din triburi primitive, mai ales multe triburi. Aceasta, deşi Herodot vorbea numai de „popoare", iar un arheolog vulgar, într-o comunicare la Congresul internațional de tracologie, ținut la Bucureşti în anul 1976, argumentează că la Dunărea de Jos, deci în spațiul nostru strămoşesc de pe ambele maluri ale Dunării, existau 5 state, organizații politice, înfloritoare, conduse de regi, numele cercetătorului nefiind nici măcar amintit.

CODEX ROHONCZI SI ALFABETUL GETO-DAC

Creştinismul la daco-romani este tratat „in doi peri" deşi cercetători iluştri au scos la iveală că la daco-romani, el a început să fie răspândit de 3 Apostoli – Sființi, Andrei, Pavel şi Filip, pe ambele maluri ale Dunării, iar Istoria Papilor pomeneşte la pagina 220, de existența unui papă „de origine românească" în anii 686-687, cu numele Conone.

Deşi avem, deja, peste 10 surse documentare care atestă scrierea autohtonă la geto-daci, cu alfabet propriu, autorii tratatului nou le ignoră, mulțumindu-se să repete ceea ce înaintaşi lor i-au învățat şi anume că geto-dacii scriau numai cu alfabet latin şi grecesc. Ei nu amintesc nici de vestita Cronică Codex Rohonczi (448 de file), adusă în țară de autorul acestor rânduri datând din sec. Xl-Xll, scrise cu alfabet, geto-dacic şi în care cercetătoarea Viorica Enăciuc a descoperit menționarea țării unitare a românilor, Dacia, numele unui domnitor, Vlad şi a mai multor mitropoliți precum şi o întreagă istorie de peste un secol a românilor. Arheologii şi profesorii universitari, aşa zişii „ştiințifici", de la institutele de specialitate se fac că nu există această cronică deşi, încă de la sfârşitul anului 1983 s-au publicat în revista de istorie „anale" fragmente şi comentarii din ea şi despre ea. Dar, despre toate acestea şi despre multe altele cu alt prilej.

SCHIMBAREA ORIGINII ROMANILOR

În problema originii poporului român se pare că Academia Română şi-a schimbat puțin atitudinea. Mai întâi, în noul tratat de Istorie a Românilor nu mai figurează un capitol distinct cu titlul de „Formarea limbii şi a poporului român", capitol care nu lipsea din nici o lucrare sau manual de Istoria Românilor este, aceasta, un progres întrucât într-un astfel de titlu de capitol se vehicula teze năstruşnice neadevărate, că poporul român este urmaşul direct al romanilor veniți de la Roma şi al coloniştilor romani aduşi în Dacia. Descoperirea la Sarmisegetusa romană a frontului de piatră pe care era scris „Colonia romană…" l-a făcut pe directorul muzeului de arheologie din Cluj-Napoca s-o considere intr-o sesiune ştiințifică desfăşurată la Roma drept „actul de naştere a poporului român" popor nou, întrucât geto-dacii fuseseră, chipurile, nimiciți sau au pierit.

Teza nouă a Academiei Române este că noi, românii, nu suntem din plămada etnică a romanilor veniți de la Roma, ci suntem continuatorii geto-dacilor băştinaşi, autohtoni, ai aceluiaşi popor mare condus de Burebista şi Decebal, dar care „şi-au însuşit, cu timpul, cultura materială şi spirituală romană, foloseau limba latină ca singura limbă de comunicare şi înțelegere"(II, p. 160). „O trăsătură esențială definitorie a romanizării prezidă în dispariția treptată a graiurilor autohtone şi înlocuirea lor cu latina populară", „schimbându-şi astfel mentalitatea şi însăşi ființa lor etnică"(II, p.160).

Autorii tratatului, asemuindu-ne forțat populației occidentale, se fac că uită că realitățile din Dacia erau cu

totul altele decât la populațiile de pe teritoriile Spaniei, Franței sau Britaniei, care au devenit neolatine.

DACIA, PREZENȚĂ VIE DE-A LUNGUL ISTORIEI

Aici, în Dacia, exista un popor, poporul geto-dac, unitar, format de milenii, cu organizații politice statale de secole, aflându-se într-un stadiu de stat centralizat cu puternice structuri politico-administrative şi militare având monede, steaguri şi steme distincte, cu o cultură materială şi spirituală proprie, caracteristice lui. Un popor, într-un stadiu avansat de dezvoltare, cu o limbă unitară de neam latin, latina dunăreană, forjată de milenii, din ale cărei numeroase cuvinte sunt amintite de Homer şi Pitagora, limbă în care a scris şi poetul latin Ovidiu, cu un alfabet propriu. Un popor, cu puternice sentimente naționale de libertate şi neatârnare care a dus chiar şi sub dominația romană aproape 100 de ani, lupte, războaie pentru eliberarea sa națională care, în ultimele două decenii, înaintea părăsirii forțate de către romani a pământului Daciei nord-dunărene, a şi reuşit să se descotorosească de armata şi administrația romană. Cu un asemenea popor cinstit, viteaz şi războinic, putea, sub dominația romană, să învețe şi limba romană, adică latina cultă, dar în nici un caz, la stadiul la care se afla, nu este de închipuit că şi-a uitat limba, tradițiile, obiceiurile ancestrale, ci a dăinuit prin afirmarea în istorie cu acelaşi nume de daci, de Dacia, dar şi cu altele, printre care şi vlahi, rumâni şi, mai apoi de români.

Toate teoriile şi tezele autorului noului tratat de Istorie a Românilor cu privire la romanizare sunt presupusuri imaginare neargumentate ştiințific, preluate de la scriitori străini, contrazise de felul argumentat cum prezintă în acest tratat poporul geto-dac, în parte supus dominației romane şi cel liber din afara granițelor vremelnice ale imperiului care, subliniază autorii noului tratat, şi-a păstrat, şi sub dominație romană, toate trăsăturile sale, tradițiile şi obiceiurile, inclusiv limba maternă, cu influențele de rigoare; ceea ce se apropie de acea realitate istorică susținută pertinent de marii enciclopediști români, Bogdan Petriceicu Haşdeu, Mihai Eminescu, Nicolae Densuşianu, dr. Nicolae Lupu, Prătescu Voineşti, Nicolae Iorga, Simion Mehedinți, Emil Racoviță, Mihail Sadoveanu, Lucian Blaga, generalul Portocală, George Călinescu, Dimitrie Gusti şi nenumăratele Fundații şi Asociații nonguvernamentale ca „Noi Tracii", ,,Getica'', ,,Renaşterea Daciei'', ,,Academia Dacoromână'', etc., precum şi „Reînvierea Daciei" din New York este patriotul dr. Napoleon Săvescu, prin străduința căruia s-au organizat până acum, la Bucureşti, 3 Congrese Internaționale de Dacologie ținute la Hotel Intercontinental, cu mari rezonanțe interne şi externe.

Astfel, spre deosebire de ceea ce se scria în tratatele anterioare în lucrări şi tratate de istorie, că noi români suntem o plămadă etnică a romanilor şi coloniştilor lor. Autorii volumului II din tratatul de istorie a românilor subliniază că „s-a dovedit că izvoarele narative, reliefurile Columnei lui Traian (şi ale lui Decebal, adăugăm noi), ştirile epigrafice referitoare la trupele auxiliare formate din daci recrutați pe teritoriul provinciei în sec. II-III, numele de persoane traco-dace din inscripții, elemente de toponimie şi hidronimie majoră, anumite tezaure de monede romane şi, mai cu seamă descoperirile arheologice, toate arată plenar dăinuirea poporului dac în țara lui stăpânită de Roma biruitoare. Deci, realitatea este că în cursul celor două războaie de cucerire şi după anexarea unei mari părți din Dacia la Imperiu, locuitorii băştinaşi nu au fost exterminați ori alungați peste noile frontiere ci au continuat să existe ca populație supusă, majoritară…"(vol. II p.139).

O TEORIE LĂMURITĂ, CONTINUITATEA

La pagina 143 din acelaşi volum se precizează: „Rezultatele obținute de cercetarea arheologică, mai ales în ultimii 50-60 de ani, demonstrează fără echivoc continuitatea masivă a geto-dacilor în Dacia romană. În spațiul şi în timpul provinciei s-a constatat dăinuirea de aşezări rurale şi cimitire, obiceiuri şi rituri funerare, persistența a numeroase elemente de cultură materială şi spirituală din timpul Daciei independente, deosebite de noile forme de civilizație aduse de romani". Şi asemenea concluzii, care niciodată nu se găseau în lucrările de istorie românească se află prezentate pe larg în noul tratat de Istorie a Românilor. Pe teritoriul rural al provinciei se cunosc acum mai multe morminte ale populației autohtone majoritatea covârşitoare… Studiul ritualelor funerare la geto-daci arată că aceştia, ca şi alte populații din imperiu, şi-au menținut sub romani principalele forme de înmormântare şi anumite credințe religioase din epoca Daciei independente''.(Vol.II, p. 146) Asemenea aprecieri sunt făcute şi pentru teritoriile geto-dacice neocupate de romani. Astfel, la p.404 a aceluiaşi vol.II se remarcă: „Continuitatea tradițiilor dacice este caracteristice tuturor regiunilor

neocupate de romani şi ele se manifestă deopotrivă în ocupaţiile şi activităţile economice, în modul de organizare şi în arhitectura aşezărilor precum şi în unele produse de artă".

Despre populaţia liberă din Moldova se relatează: ,,Toate informaţiile pe care arheologia a reuşit să le ofere, până acum arată o

Dacă cu trei copii

societate a dacilor liberi care promovează în teritoriile de la est de Carpaţi vechile tradiţii ale civilizaţiei dacice cunoscute din perioada anterioare cuceriri romane... Diferitele categorii de unelte şi obiecte de uz casnic, accesoriile vestimentare, podoabele şi vasele de lut se înscriu în tipologia generală a inventarului culturii dacilor liberi", menţionându-se aici neamurile dacice ale costobocilor şi carpilor, precum şi un rege al costobocilor pe nume Pieporus. (Idem, p.430-440). Cât priveşte pe dacii liberi din partea vestică, în tratat se recunoaşte că: Vestigiile arheologice din sudul Crişanei, ca cele de la Arad şi Cicir, de pe Valea Mureşului... Sântana-Arad şi Chişineu-Criş, din bazinul Crişului Alb, constând din cuptoare de ars ceramică, olărie de factură romană târzie, atestă nu numai legăturile cu provincia Dacia ci şi dăinuirea dacilor în secolul al VI-lea"(II, p. 447)

Prin aceste concluzii este recunoscută şi de către Academia Română continuitatea neîntreruptă multimilenară a unui brav popor, unul dintre cele mai vechi popoare ale Europei, precum şi autohtonitatea etnică a poporului român.

Păcat, însă, că aceste rezultate n-au fost întărite cu opinii pertinente ale unor istorici şi filologi români de talie europeană ca şi cu ale unor mari personalităţi ştiinţifice de peste hotare care s-au impus nu numai prin măiestria concluziilor lor, ci şi prin noutatea acestora. Căci, iată ce scria marele nostru istoric Nicolae Iorga: „Originea neamului românesc trebuie căutată în traci care au trăit aici cu mii de ani înaintea altor popoare şi aceasta ne dă dreptul de a ne considera pe noi, românii, singurii şi adevăraţii moştenitori ai acestori locuri", relevând că „Este vorba de un popor care, prin strămoşii săi îşi are rădăcini de patru ori milenare". În contrast cu acei „ştiinţifici", care preamăreau ocupaţia romană a lui Traian, de când s-ar fi „născut", „format", chipurile, poporul român şi de când considerau că începe istoria lui, Iorga sublinia: „Se va porni nu de la Traian, colonizatorul în Dacia, ci de la cele mai vechi popoare din care venim de la acea rasă iliro-tracică, întâia cultivatoare a pământului, întâia creatoare de ordine politică de la Carpaţi-până la Arhipelag". Susţinând multimilenara existenţă a poporului român, ilustrul filolog George Călinescu, în discordanţă cu cei ce abordau începutul istoriei românilor cu împăratul Traian, remarca: „Prin penetraţia română nu s-a născut un popor nou, ci un popor foarte vechi s-a modificat prin înrâurirea altuia mai nou... nici datele istoriei nici datele istoriei, nici examenul etnologic nu confirmă tinereţea noastră. Noi suntem, în fond, geţi şi daci, geto-dacii reprezintă unul din cele mai vechi popoare autohtone ale Europei. Acelaşi incontestabil adevăr îl sublinia şi reputatul om de ştiinţă, Simion Mehedinţi, când declara: „Noi românii suntem locuitorii cei mai vechi ai acestui pământ al Daciei şi anume unul dintre cele mai vechi popoare ale întregului continent"...

„Departe de a fi un popor tânăr, început cu războiul dacic, neamul românesc îşi are originile sale cu mult în trecut".

Marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu se declara pe deplin convins că descindea din stirpa geto-dacică.

MIHAIL SADOVEANU BĂŞTINAŞ AL DACIEI

„Filologii autohtoni, chiar la începutul întemeierii statului nostru independent s-au gândit să afirme printr-un dicţionar latinitatea noastră romană, deci noblеţea noastră, deci dreptul de a ajunge un mare şi puternic popor. Mărturisesc că nu înţeleg tot mai bine de ce e nevoie să se dovedească latinitatea noastră (română) exclusivă, deci noblеţea noastră de la Roma, ca să devenim un mare popor. Aş înclina să mă bucur mai mult de o origine geto-dacică, întrucât aceşti vechi pământeni, geto-dacii, se bucurau de o reputaţie excelentă în lumea antică, pe când despre romani nu se poate vorbi numai de laude. În sfârşit în ceea ce mă priveşte, mă simt onorat de a fi coborâtor din băştinaşii care erau sub oblăduirea vechiului nostru rege-Burebista".

Poetul național român Mihai Eminescu se considera şi el descendent al marelui şi viteazului geto-dac: „Era un popor brav, acela care a impus tribut superbei împărătese de marmură a lumii: Roma. Era un popor nobil, acela a cărui cădere te umple de lacrimi, iar nu de dispreț şi a fi descendentul unui popor de eroi, plin de noblețe, de amor de Patrie şi libertate, a fi descendentul unui asemenea popor n-a fost şi nu va fi ruşine niciodată".

Existența etnică a poporului român, cultura lui materială şi spirituală nu începe aşadar, cu înfrângerea lui Decebal şi cu victoria împăratului Traian, moment trecător în istorie, ea nu începe nici cu istoria geto-dacilor, părinții autohtoni ai poporului român, cum s-ar putea considera. „Dacă vrem să vorbim de continuitate- sublinia după o cercetare atentă a vechimii noastre, Mircea Eliade - ia trebuie căutată la un nivel mult mai adânc decât cel circumscris de istoria geto-dacilor, a daco-romanilor sau a descendenților lor, românii. Căci cultul lui Zamolxis la fel ca şi miturile şi simbolurile care stau la baza folclorului religios al românilor, îşi au rădăcinile într-o lume de valori spirituale care precede apariția marilor civilizații ale Orientului Apropiat şi ale Mediteranei. De aceea, începutul istoriei noastre este cel ancestral, precum preciza Nicolae Densuşianu: „Istoria noastră nu începe cu Herodot iar ceea ce afirma <<părintele istoriei>> despre daco-traci se referea la o perioadă târzie a istoriei noastre. Homer şi războiul troian erau un punct de reper, dar înainte de Homer şi mai înainte de greci a existat o civilizație anterioare celei elene, al cărui leagăn s-ar afla la Dunărea de Jos".

ISTORICII STRĂINI ŞI DACIA

La aceeaşi concluzie ajung şi numeroşi oameni de ştiință străini care au fost atraşi de universul fascinant al cercetării istoriei noastre multimilenare. Subliniind vechimea autohtonitatea şi continuitatea multimilenară a poporului nostru, remarcabilul om de ştiință ceh Jiulius Jung conchidea: ,,Consângenitatea vlahilor sau românilor de astăzi cu strămunii lor daci de dinainte de 2000 de ani o dovedeşte în chipul cel mai convingător, uniformitatea înfățişării lor exterioare, nu numai trăsăturile feței şi felul părului, ci chiar şi portul pe care poporul l-a păstrat neschimbat, aşa cum ni-l arată nemuritoarele figuri ale învinşilor, ostaşi daci ce se găsesc pe monumentele de artă ridicate pentru preamărirea învingătorului lor, Traian. Non datur saltus in natura!".

Subliniind aceeaşi vechime şi continuitatea multimilenară a poporului român, istoricul francez Albert Armand, în anul 1936, aprecia: „ Acesta (poporul român) este unul dintre cele mai vechi popoare şi cel mai frumos exemplu istoric de continuitate a neamului, fie că e vorba de traci …, de geți sau de daci, locuitorii pământului românesc au rămas aceeaşi din Epoca neolitică, era pietrei şlefuite până în zilele noastre, susținând astfel printr-un exemplu poate unic în istoria lumii, continuitatea unui neam".

Poate tocmai de aceea, când Badea Cârțan pleca din țară, admirând columna lui Traian şi a lui Decebal de la Roma italienii au strigat uimiți: „Doamne! A coborât un dac de pe Columnă!"

POLEMICI

Cu cîțiva ani în urmă trezindu-ne puşi la zid de condeiul unui stimabil istoric purtător de fustă, am încercat să ne apărăm trimițând un drept la replica ziarului în care au apărut acuzele cu pricina. Cum însă în România noțiunea de Drept la Replică este doar o jalnică sintagmă aplicabilă după cum vor toanele sau interesele unora demersurile noastre repetate au fost în zadar. Nu ni s-a publicat şi nici nu ni s-a răspuns nimic. A fi bălăcărit şi jignit în presa românească fără a avea elementarul drept la apărare este o practică frecventă a unor ziare şi unor contemporani condeieri de seamă. Astăzi după atîta timp avem ocazia să-i răspundem public.

Ironia şi cinismul cu care «ilustra» şi-a picantat zvârlirea în mocirlă a istoriei noastre ne-a făcut ca dreptul la replică să fie unul dur. Pudicilor nu le recomandăm lecturarea acestui răspuns.

REVOLTA MINCIUNII ISTORICE SAU OASELE NU ȚIN DE FOAME

Tovarăşă profesoară
Zoo Petre Kakarakis

Vă cer scuze dacă nu ştiu exact numele d-voastră, fanariot, de fată… mare, dar cum au trecut secole de când a-ți fost într-o asemenea postură , nu cred că o să vă supere prea mult.

Am citit articolul compus, de "geniul" d-voastră istoric, apărut în *Observatorul cultural* din 28.08.01 şi trebuie să recunosc că de mult nu am mai văzut aşa o ură împotriva unor pagini din istoria acestui popor cu care noi românii ne mândrim; mă refer la daci. M-am gândit care să fie cauza sau cauzele acestei refulări istorice, a acestei uri care nu o mai puteți stăpâni, ură împotriva istoriei neamului nostru, a neamului care v-a hrănit în ultimii 70 de ani, al neamului care v-a lăsat să ocupați poziții universitare atât în timpul comunismului cât şi după, a neamului care v-a lăsat să ajungeți pe cele mai mari culmi politice, că să-l disprețuiți.

Dacă într-adevăr nu a-ți fost o oportunistă în cariera d-voastră "istorică", de ce nu va-ți ridicat, cu demnitate împotriva comuniştilor atunci, când îi ridicați în slăvi?

Nu a-ți fost d-voastră aceea care din Tovarăşe a-ți devenit Doamna Consilieră principală a preşedintelui României şi ați promovat o istorie odioasă, în care Bucovina, Țara Herței, sudul Basarabiei, Moldova, Insula Şerpilor au reprezentat în mintea dumneavoastră bolnăvicioasă, trădătoare, teritorii străine României, şi cu o simplă iscălitură le-ați dat altora, aşa cum fanarioții, rudele d-voastră de sânge, au mai făcut-o în istoria noastră?

Nu a-ţi fost d-voastră Tovarăşa care, prin cunoştinţele "istorice" deţinute a-ţi participat, nu de mult, la adunarea de la Mărăşeşti unde naţiunea română a fost batjocorită spunându-i-se că "Oasele nu ţin de foame"? Unde jertfa eroilor naţiunii noastre a fost pângărită, ridiculizată tocmai de "aleşii naţiei"?

Tovarăşa istorică, cum de nu vă este frică să umblaţi pe stradă, între românii pe care-i disprețuiți aşa de mult? Chiar credeţi că vârsta, cu stigmatele ei să vă fi schimbat aşa de mult fizionomia încât să fiţi de nerecunoscut?

A-ţi vândut un sfert de ţară la străini, a-ţi intoxicat cu minciuni creierele tinerilor care au crezut în "romînca" lor, profesoară de istorie a neamului, şi tot nu vă liniştiţi.

Dar să ne întoarcem la rândurile profanatoare, scrise de D-voastră Tovarăşa Kakarakis Petre Zoo:

- „Burebista, contemporanul nostrum", un titlu care ne face să credem că cineva intenţionează să ne prezinte ceva interesant despre trecutul glorios al înaintaşilor noştri. Dar, ne înşelăm şi descoperim un articol de batjocoră la adresa acestui trecut. Autoarea în loc să facă un atac la idée se rezumă la un atac la persoană. Tovarăşa Kakarakis Zoo Petre nu ne spune de ce, din punct de vedere ştiinţific este greşit să ne mândrim cu Dacii ca strămoşi dar îi amestecă pe daci cu comuniştii cu fasciştii şi face o peltea veninoasă, paranoică de nu ştii ce să crezi. Nu uită să-l menţioneze, aşa, în treacăt, chiar şi pe Hitler , că numai nişte antisemiţi se pot gândi la daci, ne sugerează, ştiinţifica "istorică".

- „Mistice revelaţii asupra trecutului şi refuzul agresiv al democraţiei". A vorbi despre trecutul frumos al poporului nostrum descoperim că înseamnă misticism, înseamnă o piedică împotriva democraţiei! Asemenea prostii nu poţi să le auzi decât citind articolul tovarăşei profesoare „de istorie" a săracilor români, ex-consilieră a României, cea care şi-a adus aportul la distrugerea acestei ţări cum nici un alt fanariot nu a îndrăznit s-o facă înainte.

-Tovarăşea „aude".....şi ştiţi de unde...din presă, despre Congresul de Dacologie...

-Tovarăşea „vede" ....la TV1 emisiunea despre acest eveniment, şi.... se revoltă de „nu-i vine să-şi creadă ochilor" că cineva îndrăzneşte să vorbească frumos despre trecutul acestui popor daco-român chiar în ...România, în ţara unde Ea încă mai controlează opinia unor oameni „de cultură". Emisiunea este interzisă. Un tânăr cinstit ca prezentatorul Eugen Ovidiu Chirovici este umilit, speriat de prietenii tovarăşei. Norocul nu i-a surâs, cel puţin în cazul prezentatorului, Tovarăşei ex-consilieră a poporului român.

-Tovarăşea "mărturiseşte".... că se ocupă doar de un deceniu, de 10 ani, de acest subiect, dacii citindu-i doar pe greci. Ce o fi împiedicat-o să se ocupe mai mult? Lupta ei împotriva comunismului? Lupta ei în amputarea graniţelor ţări? Când nu de mult i-a caracterizat pe basarabeni „românofoni" (iubitori de români) nu s-a aşteptat ca aceştea să-i riposteze cu mândrie: Tovarăşe consilieră, Noi suntem Români, nu străini iubitori de români. Dar ruşinea nu este parte a apanajului de simţăminte a tovarăşei istorice.

-Tovarăşea îşi mărturiseşte „sentimentele"....ostile ce i le trezeşte chiar şi cuvântul de „statul dac centralizat"...Ce cauţi dumneata în România tovarăşea, dacă acestea îţi sunt sentimentele? Ce doreşti, de la noi, să ne uităm istoria, să ne fie ruşine că am avut un rege mândru şi viteaz ca Burebista? Cu fanarioţii vrei să ne mândrim, tovarăşea istorică?

-Tovarăşea este „alergică"...la faptul că s-a ridicat, în România, la Orăştie, o statuie de bronz, de 4 metri înălţime, lui Burebista. Nu poate să priceapă de ce s-a ridicat această statuie unui mort de mai bine de 2050 de ani. Nu a făcut acest lucru nimeni înainte. Da este adevărat că aceasta este prima statuie ridicată regelui dac Burebista, în ţara lui în care s-au ridicat statui la toţi cotropitorii de moment, numai lui nu. Cu istorici ca tovarăşea, care cred ca „Oasele nu ţin de foame" am ajuns să ridicăm statui la nişte cotropitori romani (lui Traian), la nişte fanarioţi, la niste beţivi (vezi statuia lui Suborov, care s-a înecat într-un râu adânc de 5 centimetri!), la nişte genii ai răului (Lenin şi Stalin).

-Tovarăşa mărturiseşte că i se leză ...."opţiunea" care-i "afectează şi stiinţa şi politica", în momentul în care aude vorbindu-se de daci, de Burebista.

-Tovarăşea Kakarakis Zoo Petre, crezi că te-am putea auzit spunând vreodată: „Sunt mândră să fiu romîncă"?

Nu-i aşa că e de râs? Sau poate de plâns.

MALUS DACUS

Împlerea Parlamentului şi a funcţiilor cu noi fanarioţi de proveniență proaspătă, falsificarea vieţii intelectuale şi politice a poporului prin capete de formaţiune hibridă, incapabile de o activitate intelectuală, toate acestea se impun vederii; autohtonul simte că nici limba, nici înclinările, nici maniera lui de-a vedea nu pot fi reprezentate de cranii c-un dram de creier, supus la ramolisment. Studii craniscopice comparative ar fi de folos, şi tineretul Facultăţii de Medicină şi-ar câştiga un merit comparând încăperea cubică a unui craniu în adevăr daco-romanic cu strâmtoarea acelor scorburi găunoase în cari rezidă sterilitatea intelectuală şi perfidia partidului roşu.

Mihail EMINESCU

BUREBISTA

Contemporanul nostru

Misticele revelaţii asupra trecutului şi refuzul agresiv al democraţiei

Pictură inspirată de un articol din „Adevărul“ al lui C.T. Popescu. Nici o referinţă din partea noastră la tovarăşa.

Am aflat din presă că Bucureştiul au găzduit al doilea Congres Internaţional de Dacologie şi că acest congres s-a încheiat cu dezvelirea unei statui înalte de 4 metrii, închinate marelui rege get.

Am văzut şi o parte din emisiunea pe care postul public de televiziune România 1, postul cu cea mai mare audienţă, a consacrat-o acest eveniment, căruia i-a acordat la o oră de vârf, tot creditul şi onorurile pe care Eugen Ovidiu Chirovici rareori le acordă altcuiva decât fostei nomenclaturi, dar care acum se adresa, de nu-mi venea să cred ochilor, unui brav român de dincolo de Ocean, dr. Napoleon Săvescu, iniţiatorul congreselor succesive de dacologie.

Ca una care mă ocup de mai bine de un deceniu, printre alte teme, şi de analiza izvoarelor greceşti referitoare la geţi şi daci, şi care am şi scris un text, pe care nu-l neg nicicum, despre importanţa reformelor politice şi militare care îi pot fi atribuite lui Burebista, ar trebui să mă bucur. Ar trebui să depăşesc reflexele ostile pe care mi le suscită încă orice iniţiativă care aduce cât de cât cu celebrarea a 2050 de ani de la întemeierea statului dac centralizat si independent din 1980. Aş putea-o face de dragul lui Burebista, care a fost, sunt convinsă, un mare rege, poate nu chiar de 4 metri dar oricum… Numai că aceleaşi motive care îmi stârneau alergia în 1980 mi-o stârnesc şi azi, cu circumstanţa agravantă că atunci indicaţiile de partid erau constrângătoare şi imperative, în vreme ce acum e vorba de liberul consimţământ al unei opţiuni care afectează şi ştiinţa şi politica, într-un mod cu care mă aflu într-un profund dezacord.

Mai întâi, despre ştiinţă. Temele susţinute la congresele obişnuite, fie ele de istorie sau de chimie moleculară, sunt, de regulă, teme, noi, care propun spre omologare, ipoteze inedite în câmpul ştiinţific propriu congresului respectiv. Congresul care s-a desfăşurat recent sub auspiciile celui mai mare dintre regii Traciei, are, dimpotrivă, particularitatea de a reânvia exclusiv teme şi argumente

aparţinând preistoriei: nu preistoriei Daciei, cum s-ar putea crede, ci preistoriei ştiinţei istorice înseşi. Pentru că, fără excepţie, ce s-a spus acolo, cel puţin aşa cum rezultă din relatările presei, face parte dintr-un trecut metodologic pe care am fi avut dreptul să-l considerăm apus măcar din 1927, anul de apariţie al monumentalei sinteze Getica. O protoistorie a Daciei, cea mai importantă operă a lui Vasile Pârvan.

Cum ar primi oare opinia publică din România un congres despre flogistic, sau despre perpetuum mobile? Fără îndoială, oricine a trecut cât de cât prin vreo şcoală ar zâmbi cu indulgenţă, în vreme ce o televiziune mai alertă decât celelalte i-ar menţiona lucrările la Ştirile pe scurt, între anecdota cu personajul care şi-a făcut înmormântare de viu şi recordul internaţional la băut limonadă. Dar, fiindcă e vorba de strămoşii noştri daci, ştirea a devenit brusc solemnă, subiect de talk-show şi de comentarii elogioase.

Istoria acestui flogistic aparte care e teoria despre Dacia pelasgică-din care descind aproape toate argumentele în jurul cărora s-a organizat Congresul domnului Săvescu, e destul de lungă şi chiar interesantă, din perspectiva unui studiu despre construirea mitologiilor istorice. Ea e prefigurată în generaţia lui Eminescu, el însuşi inventator, cu romantică fervoare, al câtorva teme care vor face carieră, cu deosebire în sensul unei viziuni dacice aparte a morţii, şi cu studiile lui Hasdeu, amestec de intuiţii fulgurante şi de extrapolări inacceptabile. Dar adevăratul ei erou rămâne, în generaţia următoare, Nicolae Densuşianu.

Acest avocat ardelean dintr-o familie în care studiul istoriei şi al lingvisticii era expresia fervorii patriotice, o tradiţie pe care nepotul său de frate, Ovidiu Densuşianu, o va ilustra cu distincţie, se va stabili, după studii juridice la Sibiu, în Vechiul Regat, aducând importante servicii istoriografiei critice româneşti în curs de cristalizare: lucrează ani buni în arhivele din Viena şi Budapesta, precum şi Italia şi Croaţia, aducând în ţară documente majore şi elaborând o monografie despre răscoala lui Horea – pe care Iorga o preţuia superlativ, şi care i-a adus premiul Academiei Române, al cărei membru corespondent era. Dincolo însă de orice arhivă, de orice document autentic sau autentificabil. Densuşianu a nutrit o vreme de decenii o pasiune secretă pentru „Dacia Preistorică", consacrându-i tot mai mult din energia şi cercetările sale. Rodul acestei împătimite reconstituiri avea să fie tomul de 1200 de pagini, tipărit aproape în întregime în 1912, când autorul lui se stingea din viaţă.

Pentru acest opus magnum, multă vreme tăinuit, autorul a citit, fără nici un dubiu, tot ce se putea citi la finele secolului XlX, şi încă mult deasupra: texte antice medievale, lucrări de arheologie şi paleontologie, dicţionare şi tratate dar şi cele 21 de enorme dosare de tradiţii folclorice culese în urma unui chestionar pe care îl adresase tuturor comunităţiilor rurale româneşti din Vechiul Regat, din provinciile austro-ungare, din Balcani şi Basarabia. Abundenţa răspunsurilor se datora mai ales entuziasmului cu care învăţătorii de la sate au reacţionat la solicitarea lui. În ce măsură chestionarul însuşi, pe de-o parte, zelul nestăvilit al respondenţilor şcoliţi, pe de alta, e de competenţa mea să decid, dar rezultatul final al acestei enorme întreprinderi savante este absolut ameţitor.

Teza care organizează această gigantică întreprindere este aceea că patria de origine a civilizaţiei europene se află în aripa carpato-dunăreană, inima unui imperiu preistoric al pelasgilor, care s-ar fi întins până la Oceanul Atlantic, în Egipt şi Asia Anterioară, în Balcani şi în Peninsula Italică, poate chiar în America. Câteva postulate îi îngăduieşte să concentreze nenumărate dovezi în jurul acestei fantaste ipoteze, pe care o profesoară de-a lungul celor 1200 de pagini fără cea mai mică şovăire: mai întâi un euhemerism absolut, care îl face să creadă că orice nume de erou legendar, de divinitate sau chiar de monstru este numele istoric al unei fiinţe umane care a trăit cu adevărat, a făptuit lucruri însemnate si a ajuns astfel să fie nemurit de urmaşi, aşa încât Osiris şi Prometeu, ciclopii, hiperboreii sau Dochia sunt înzestraţi cu o istoricitate niciodată pusă sub semnul întrebării: în al doilea rând, că numele antic al Dunării era Okeanos, ceea ce îi permite să strămute în preajma Istrului nenumărate fapte şi încă şi mai multe legende din sursele antice: în al treilea rând, că tot ce tradiţia greacă le atribuie pelasgilor, ca şi tot ce tradiţia târzie şi antică le atribuie goţilor, se referă la geţi şi la daci: în fine, dar nu şi în ultimul rând, că etimologia se poate baza pe orice fel de asonanţă, drept care Meduza ar fi varianta greacă a pelasgo-daco-românescul Mătuşa, Titanii ar însemna Taţii, ca şi Tartaros, care e de fapt acelaşi cuvânt puţin schimbat. Delos vine de la românescul deal, şi tot aşa: pe acest înşelător temei Iovan

Iorgovan este o ipostază a lui Hercule – Iovius, Toma Alimoş e un moş eroizat, rând pe rând titanii şi ciclopi, chalzbi şi arimaspi, geţi şi dacii devin doar ipostaze ale strămoşilor. Desigur, noi le suntem cei mai direcţi şi mai legitimi moştenitori, dar, aflaţi la sursa tuturor faptelor de civilizaţie de pe continentul european, de la cioplirea pietrei la astronomie şi filozofie, ei devin şi precursorii tuturor neamurilor şi civilizaţiilor europene. Abia târziu, grecii şi-au mai construit o identitate culturală din membra disiecta ale marii tradiţii pelasgice: abia şi mai târziu romanii au pornit dinspre vest spre soare-răsare ca să refacă în sens invers drumul regal al marelui imperiu pelasgic pornit din Carpaţi. Orice profesionist al istoriei antice e cuprins de sfârşeală citind acest text. Obiect al unei revelaţii mult mai mult decât al unei cercetări chiar dacă împrumută aparatul exterior al cercetării, ,,Dacia preistorică" este în mod evident, o creaţie din specia nutologiei istorice livreşti dar şi a delirului sistematic.

Antichitatea, cu cât mai îndepărtată, cu atât mai misterioasă şi mai ispititoare, a avut şi va continua să aibă parte de iluminaţi, unii mai blânzi, alţii mai agresivi, care râvnesc să-i dezlege dintr-o dată toate tainele, de la discul de la Phaistos până la secretul piramidelor. Pe de altă parte, stiinţa secolului al XlX a fost obsedată pretutindeni în Europa de tema patriei primitive a civilizaţiilor, echivalent academic al Edenului, Iudeo-creştin.

Dar ceea ce a făcut ca mulţi docţii, şi mai ales semidocţi de la Popescu Puţuri şi Pavel Coruţ la cenaclul juriştilor, Titu Maiorescu şi de la Doctor Săvescu la Nicolae şi Ilie Ceauşescu, la C.V. Tudor şi la I.C. Drăgan, să devină zeloţi a acestei revelaţii mistice, al cărei crez este istoricitatea imperiului pelasgo-dacic, transcede cu mult benignele obsesii ale diletanţilor, care descifrează fantast inscripţii de nedescifrat pentru că este un manifest politic. Intermitent acest manifest a fost instituţionalizat, nu doar, cu un umor involuntar de către Institutul de Istoria P.C.R. ci şi mai de mult, atunci când, proaspăt rector legionar al Universităţii din Bucureşti P.P. Panaitescu îi telegrafia omagial lui Hitler pentru al asigura pentru că în fine, România s-a dezbărat de ataşamentul său tradiţional faţă de Roma decadentă şi-şi află energiile la izvorul proaspăt al tradiţiei tracice. Când Dr. Săvescu, publică o carte ,,Nu suntem Urmaşii Romei" să înţelegem oare altceva?

Bietul Densuşianu era un biet produs tardiv al Şcolii Ardelene, ale cărei opere majore le descoperise în parte el însuşi şi nu nega impactul civilizaţiei Imperiului asupra provinciei Dacia, încerca doar să-i găsească precedente în impactul civilizaţiei pelasgo-getice asupra întregului continent. Dar, în anii zbuciumaţi de ascensiune a extremei drepte elogiul barbariei şi refuzul Romei decadente exprimă în termeni istorici refuzul democraţiei şi exaltarea violenţei, această perversiune a devenit parte integrantă a tracomaniei. În timpul dictaturii ceauşiste şi în posteritatea directă a acesteia, argumentul tracic, survine la apogeul naţional, comunismului şi trădează imediat refuzul valorilor democratice europene, nombrilismul trufaş şi agresiv care se exprimă nu doar prin exaltarea identităţii proprii, ci şi, sau mai ales, prin refuzul celuilalt ca identitate legitimă.

Punctul de pornire al oricărui delir sistematic despre un trecut încărcat de glorii este de sigur, o enormă frustrare; dar odată ce cărţilor compensatorii li s-a substituit agresiunea compensatorie, pregul de toleranţă abstractă faţă de abstracţiuni şi idei este irevocabil depăşit. Orice idee în numele căreia a curs nu numai cerneală ci şi sânge inocent trebuie să fie tratată politic nu academic de aceea ce îi era eventual îngăduit lui Densuşianu, asupra căruia doar recenzile sau comentariile ironice ale comunităţii academice (vezi reflecţia lui Iorga despre multele ipoteze „curioase" ale „Daciei preistorice") puteau exercita o cenzură de altminteri postumă, nu trebuie să le fie îngăduit contemporanilor noştri. Cine încearcă să substituie mitologii exaltante unei evaluări critice cumpănite a trecutului le induce românilor o falsă conştiinţă naţională şi istorică. Îndărătul misticelor revelaţii asupra trecutului se ascunde invariabil refuzul agresiv al democraţiei şi al libertăţii. Cine le propune românilor statutul de victimă perpetuu ignorată, chiar persecutată a istoriei, cine le cultivă bovarismul si autocompasiunea, îi îndeamnă de fapt să se creadă nu egalii ci superiorii ignoraţi al tuturor celorlalte neamuri şi să presupună că, de vreme ce în trecut ei i-au învăţat pe toţi, totul, nu mai au acum de învăţat nimic. Nu mă îndoiesc că Burebista a fost cel dintâi şi cel mai mare rege al tracilor cum îl numea un decret cam linguşitor de altfel, dintr-o cetate greacă ce o aduse sub stăpânirea lui. Dar nu cred că atât e de ajuns nici măcar pentru a-mi înţelege trecutul, cu atât mai puţin pentru a-mi hotărâ viitorul.

Primul regat din Istorie

de Adrian BUCURESCU

Istoria lumii a început la gurile Dunării, acum aproape opt milenii, în răstimpul pe care specialiştii îl numesc neolitic. Tot ce a fost până la cei dintâi iniţiaţi din lume, Poseidon şi Kleitho, poate fi considerat preistorie, o luptă fără preget a oamenilor de a se lumina, de a descoperi, dar atît. Istoria, cu toate consecinţele ei ce răsună până astăzi pe toată planeta, aici a început, printr-o revoluţie de aceeaşi forţă cu Evul Astral, căruia îi suntem contemporani.

A fost cu certitudine o intervenţie venită din depărtările cerului, fiindcă numai astfel poate fi explicată trezirea Europei din somnul de gheaţă în care dormise, inconştientă de menirea ei pe Pământ. În fine, ceasul ei bătuse.

Pentru descâlcirea tainelor care încă mai înconjoară începuturile culturii şi civilizaţiei europene, urmele lăsate de îndepărtaţii noştri strămoşi ne stau, bogate, la dispoziţie, iar arheologii le-au şi întocmit deja o destul de exactă cronologie.

Peleoliticul a acoperit o parte îndelungată a timpurilor glaciare. Dar, cam cu 15.000-10.000 ani î.e.n., gheţarii din Miazănoaptea Europei şi din Alpi au început a se retrage, scoţând la iveală solul şi, în câteva milenii, continentul a luat aspectul pe care îl are încă şi acum sub cerul arctic. După topirea gheţurilor, a crescut şi nivelul mărilor, scufundând vechile ţărmuri , izolând Marea Britanie şi alte ostroave ale Europei, făcând să pătrundă apele, uneori în profunzime, de-a lungul văilor. În vremea încălzirii, etajarea zonelor climatice a crescut: cea mediteraneană, temperată, a devenit subtropicală, cea subcarpatică centrală a ajuns temperată ş.a.m.d. Zonele ecologice s-au prefăcut în acelaşi ritm: savana sahariană s-a ofilit, câmpia eurasiatică a trecut în mare parte de la tundră la stepă, Europa de Apus şi de Miazănoapte, cea a masivelor muntoase, s-a acoperit de codri.

Încălzirea s-a produs în faze, ale căror durate au putut fi evaluate şi datate, şi care au supus Europa unei succesiuni de clime: preboreală (8.200-6.700 î.e.n.), boreală(6.700-5.600 î.e.n.) Atlantică (5.600-3000).

De când cu prima încălzire, aproape pretutindeni, oamenii au părăsit peşterile şi adăposturile de stânci, pentru a se instala în colibe, adesea grupate în tabere pe malurile râurilor.

Neoliticul desemnează ansamblul culturilor a căror economie a trecut de la stadiul de vânătoare şi de cules, la cel de agricultură şi de creştere a animalelor, mai precis, la starea de producători. Mutaţie profundă, cu urmări imense şi care marchează o accelerare atât de decisivă în evoluţia civilizaţiei, încât a fost, în mod curent, denumită „Revoluţia Neolitică".

Neolitizarea a cuprins uimitor de repede întreaga lume a Balcanilor şi a Mării Egee. O colonizare rapidă a lărgit terenul de expansiune la periferia acestei zone întinse. Apoi, dincolo de ea, o colonizare treptată a extins-o, de-a lungul marilor căi de penetraţie continentale: râuri, câmpii, poieni şi pe cale maritimă. Pentru toţi arheologii, neolitizarea Europei Centrale, de la Rin până în Panonia şi până la ţinuturile reci ale Nordului, apare ca o prelungire a neolitizării balcanice. Relativa omogenitate a mediului, împădurit dar fertil graţie loessului, explică masiva colonizare înfăptuită cu regularitate începând din mileniu al VI-lea î.e.n. pînă în cel de-al V-lea î.e.n.

Severa arheologie arată limpede că, pe la mijlocul al VI-lea î.e.n., în nordul peninsulei Balcanice, la gurile Dunării, a apărut primul regat de la planeta noastră, care, după lupte crâncene, s-a impus în întreaga Europă, în Asia şi în Africa, formând o nemaipomenită împărăţie.

Poseidon şi Kleitho

Unde, în lume, s-au mai descoperit statuetele Sfinţilor Împăraţi Poseidon şi Kleitho, fondatorii Imperiului Atlant, afară de România? Cu aceste două statuete de lut, cunoscute sub denumirea de „Gânditorul şi Femeia lui", este limpede că ne aflăm pe drumul cel bun, care duce la izvoarele curate ale istoriei…

Al IV-lea Congres Internațional de Dacologie

În zilele de 19-20 iunie 2003, la Sala Ronda a Hotelului Intercontinental din Bucureşti, se va desfăşura cel de al IV-lea Congres Internațional de Dacologie "Tartaria - 2003", consacrat în special primului mesaj scris din istoria omenirii şi nu numai. La Congres sunt invitați toți cei interesați în preistoria spațiului Carpato-Dunărean, istorici, arheologi, filologi, etnologi, să participe cu lucrări inedite, bazate pe descoperiri arheologice şi documentări istorice, cercetări şi studii interdisciplinare, care să contribuie la o mai bună înțelegere a originii şi istoriei poporului daco-român.

Rezumatele comunicărilor ştiințifice se primesc, până la data de 15 aprilie 2003, numai în format electronic, sub formă de dischetă (preferabil) şi dactilografiate la două rânduri, fără să depăşească 2 pagini, ulterior urmând a fi trimise şi lucrările (max. 8 pagini) - pe adresa:

-E-mail: tiberiu62@yahoo.com

- Prin poşta: Tiberiu Fraţilă, Str. Teiul Doamnei nr. 17, Bl. 38, ap. 13, sector 2, cod 722461, Bucureşti.

-Telefon de contact: 0722-229.829

În zilele de 21-22 iunie ac., se organizează o excursie la Tartaria, județul Alba, unde se va dezveli un monument închinat primului mesaj scris găsit în spațiul carpato-dunărean. În 22 iunie, la Costeşti, județul Hunedoara, va fi organizat un spectacol. Se pot vizita cetățile dacice de la Costeşti, Blidaru şi Sarmisegetusa.

Informații suplimentare despre acest Congres şi lucrările prezentate la precedentele congrese pot fi găsite accesând pagina din internet: www.dacia.org

Comitetul de organizare a celui de al IV-lea Congres Internațional de Dacologie "Tartaria - 2003"

Preşedinte: dr. Napoleon Săvescu

Secretariat ştiințific:

Prof. dr. Augustin Deac

Prof. Viorica Enachiuc

Conf.dr. Gheorghe Iscru

Societatea *Dacia Revival* împreună cu revista *Dacia Magazin*, organizează un concurs destinat studenților de la facultățile de istorie, arheologie, filologie. Participanții la concurs vor trimite un material scris (documentar, reportaj, analiză, eseu, etc.) având ca subiect DACII, istorie limbă continuitate, tradiții.

Materialele vor fi trimise la redacție sau la comitetul de organizare al celui de-al IV-lea Congres Internațional de Dacologie „Tartaria 2003", pe adresele de e-mail tiberiu62@yahoo.com şi nunub@mail.recep.ro

Cele mai bune lucrări vor fi premiate după cum urmează

Premiul I 5.000.000. lei

Premiul II 2.000.000. lei

Premiul III 1.000.000. lei

Câştigătorii vor primi de asemenea invitații la Congres, ocazie cu care li se vor înmâna premiile în cadru festiv.

VIZIONA-ȚI !!!

PROGRAMUL DE TELEVIZIUNE „DACIA TV" .

PE CANALELE DE TELEVIZIUNE *QUEENS* CANALUL 57 QPTv DUMINICĂ SEARA : 17-18 P.M. - LUNI SEARA : 18.30 P.M.-19.30 P.M. *MANHATTAN* CANALUL 34 VINERI 11.00-1130. Conținutul acestui program este pe gustul tuturor vârstelor şi preferințelor: muzică uşoară, muzică populară, momente vesele, informații politice şi economice din țară şi comunitatea româno-americană.

Informații la telefon: (718) 361- 6451

e-mail : stefancelmareorg@aol.com

Studioul de televiziune „DACIA TV", stă la dispoziția publicului pentru filmări şi editări de casete video, la evenimente deosebite cum ar fi nunți, botezuri, aniversări.

Vorbim şi scriem în limba lui Eminescu, în limba Văcăreştilor, în limba de-a pururi a strămoşilor DACI

ELEGIA UNEI FRUNZE

Pe un caldarâm, sub ape,
lâng-o gură de canal,
şade-o frunză n'gândurată;
veştedă, timid, banal.

Şi sub vânt, mătură vreme,
ce o mână înspre duză,
îşi aduce ea aminte;
- Stai, parşivă Călauză …

cu respect şi demnitate
poartă-te de vrei cu mine !
De stejar, mi-s fiica primă
şi nu soi de fişte-cine.

Verde, mândră şi suavă,
eu am stat falnic pe ramuri
şi privit-am bolta n'treagă
stăpânind surate neamuri.

Briza aspră, zile ude
ba chiar şi prin trăsnet mare,
eu trecuta-m toată toamna
ca un sol; biruitoare.

Astăzi, Doamna de mă zvârle
printre pietrele plouate,
e semn că destinul face
jocul firii blestemate !

De mă vei purta pe mine
rece, galbenă şi tare,
demn şi sfânt, precum Achile,
am să mor n'păcată-n cale.

Aşadar, Marita …**Uza**
cu respect şi fără grabă
poartă blând, însemnul vieţii ;
ce n'plini o crudă soartă

şi cu fruntea sus mă pierde,
în dans, clipocit de ploaie,
prin canale desfundate
drept, regina de gunoaie.

- Vai de tine frunză dragă
ce te ţii „păun de rasă"
care ieri, pe vremea asta,
Neantului îi fui mireasă…

Fără surle, fără rugă,
ci senină şi sfioasă
Ea, paşi pragul Vestirii,
suflet tânăr de Crăiasă!

Şi ieşi din casa vieţii
cu-Get mândru şi ferice
căci şi Dacă-i este firea
arc de munţi, rumân îşi zice.

Tu ! din amintiri, o mie
te visezi şi azi regină …
Hai, priveşte umbra vieţii
ce-a trecut în paragină !

Este drept că vara toată
ai privit Cupola Vieţii
în stejarul cel de taină
răsădit în centrul pieţei …

Vrei să ştii, ca luare aminte
unde tu, mugur pe ramuri
te născuşi în primăvară
într-o curte, lângă geamuri ?

Află dar, aleasa sorţii,
tu, păstaie de arţar
ce-ai zburat la ceas de vară
precum rodul, în zadar

pe o stradă pustiită
de căldurile lui iunii,
vânt rebel cu praf de stele
îţi făcuşi culcuş Cununii

între două frunze late
de stejar, bătrân cât lumea
te-aciui la vreme caldă
sus pe ram ! Înaltă-i culmea …!
Şi ţi-ai zis: fiică de rege !
te-ai chemat: aleasa sorţii,
ochii tăi priviră roata
toată piaţa Frumuseţei …

Înaintea ta se duse
rând pe rând, frunză de frunză,
fără surle ori tambaluri,
precum strop de rouă-n buză …

Nu fi tristă surioară,
lasă loc măcar în moarte;
veşniciei, modestia
ce în viaţă n'avui parte.

Tace riga prăbuşită,
amintirile-i sunt goale ;
De te vrei măreaţă frunză
nu te crede fişte-care ….

Gheorghe Bârdan Raine,
2/3 Ianuarie, 2002.

PELASGEEA

Fu un semn din tot înaltul
printre stele – licurici.
Furişându-se aici,
Şarpe ALB din Casa ALB.Ă,
începu poveşti să toarnă
dintr-o cupă cu arnici.

Şi la gura sobei, iarna,
printre trosnetul de crengi,
un pahar Gama.ie legi
SÂN din GEEA, SÂN-GE ROŞU,
să ne amintim de Moşu …
Deapăn-o de poţi s-o dregi !

Ca o boare ce străluce
sus pe cerul înstelat,
Domni, Domniţe - au stat la sfat
şi-au jurat în kin pe Soare,
El să fie Domnul MAR-E
şi-n ŞTER.GA.R l-au botezat.

Şo RUT-eancă îmbujorată,
Şu-un PeLeG mândru la stat,
au zidit în LUNG şi-n LAT,
o împărăţie ALBĂ,
Două DELTE pe o SALBĂ,
CASTA LETA s-o aflat.

PE-LIN ALB, ŞU-V-OI de stele,
US.TUR.OI cu treişpe C,
Grâu cu miere, asta E
Viaţa noastră ce nu piere
chiar de ai stropi cu FIER-E
Lumea plină de mistere.

Joacă, joacă … şi-au jucat-U
CĂLUŞ – MANĂ ALBĂ, VIU
în pântec, ca s'aţiu
G.e.R.MEN dalb cu ochi albaştri,
coborâţi din Sfinţii aştri,
unde calci nu e pustiu.

Toate s-au făcut ăst vară
chiar LA-ŞUR.Ă, lângă RÂU,
unde au încins un brâu
Şapte sate – Şapte braţe,
toate legate cu aţe,
ALB cu ROŞU ca un F.RÂU.

01-02.FEB.2003
Gheorghe Bârdan

Vorbim şi scriem în limba lui Eminescu, în limba Văcăreştilor, în limba de-a pururi a strămoşilor DACI

DOINA ADAPTATĂ

De la Dunăre la Nipru
Numai daci cu ochi de tigru.
Din Boemia-n Carpați
Numai neamul celor daci
Înşutiți ca florile
Când sărută zorile,
Din Carpați până în Tatra
Aşezându-şi veşnic vatra
Peste lume făcând semn
Scris pe piatră şi pe lemn
În peceți la Tartaria
Ca să afle omenirea
Că am fost primii aici
Ca în furnicar furnici.
Fugărind din calea lor
Tot duşmanul migrator,
Neam de dac până-n Dania
Şi de acolo până-n glia
Apelor mediterane
Înspumate şi tirane
Nu din numele lui Remus
Ci din văile din Hemus
Şase stâlpi ai cerului
Ziditori misterului
Şase ape înspumate
Care ne sunt dace toate
Şase munți cu chip ca Omul
Surianul, Kohainonul
Dave-n care -şi face omul
Steag de dac în chip de zeu
Cel ales de Dumnezeu.
Stăpânind prin lege, geții,
Înfrățiți cu tirageții
Ce-şi aveau pe ape mersul
Să cuprindă universul
Peste ei Zamolxe Bunul
Stăpânind prin legi ca Unul
Dând pământului puterea
Să-şi găsească învierea
Împotriva morții care
Năpustea venind călare
Călcind totul în picioare
Din hotare în hotare

De la Dunăre la Nipru
Negura creştea sinistru
Şi de-acolo înapoi
Veneau hoardele şuvoi
Să se-aşeze pe la noi.
Cum veneau călari pe şa
Toate-n cale spulbera
Până-n Alpii cei golaşi
Sub copite de gonaşi
Mâncând carne sângerândă
Venea hoarda cea flămânda.
Şi mureau pe rând în goană
Din săgeți de daci, cu pană
Se-auzea din munți strigând
Buciume rege chemând

- Decebale, maiestate,
Scoate-ți oastea din cetate
Şi împrăşti-o prin țara
Toți duşmanii ca să-i piară

De la Dunare la Nipru
Din Boemia la Cipru
Din munții crescuți pe aur
Şi-n câmpiile lui Faur
Să se ducă peste ape
Din câmpia de la Tapae
Pulbere ăi praf să iasă
Sabia când îi retează
Corbii să le ciugulească
Ochii să nu mai privească
Că nu i-ai chemat să vină
În cetatea ta divină
Lăsată de Deceneu
Să nu se prăvale-n greu
Cheamă-ți oastea ta din munți
Ai străbunilor părinți
Sună buciumul să ştie
Că-n cetate e urgie
Că de vei muri, cetatea
Se va risipi cu moartea
Şi din țara ta-n pieire
Vor rămâne cimitire
Numai vorba ta şoptită
Va ramâne auzită
Peste veacurile toate
Până dincolo de moarte
Că de-or sta aici străinii
Vor lătra la lună câinii

Veşnic Gaia să-i ascundă
Pe cei ce-i primesc sub grindă
Pe străinii, fii de Remus
În cetățile lui Hemus,

Îndrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile
Că de vin vor să rămână
Să-ți facă dava păgâna
Toată Dacia s-o sfârme
Sub copite şi în arme
Să îți fure grânele
Aurul şi minele.
Dar istoria se-ntoarce
De la Nipru până-ncoace
Din Boemia-n Balcani
Peste miile de ani
Din Tatra până la Cipru
De la Dunăre la Nipru!
Cine crede că o ştie
Ar fi bine să o scrie
Şi-ar găsi paşii ce-şi fac
Sensul mersului de dac
Dus din Sarmisegetusa
Ca prin poezie muza.

(după Doina de Mihai Eminescu)

ICOANA DACICĂ

Pe Daci, poți să-i cunoşti de pe Columnă,
Mai bine, însă, în oricare stat.
Acolo, oamenii în ei adună poveşti
Şi Os de Domn ne-ngenunchiat.

Pe fruntea lor, ca matca unor râuri,
Prin cer şi mare, ori prin mari castane,
Cobori cu mânjii gândului, în frâuri,
Pe munți primari şi câmpii bălane.

Drumeagul ți se sprijină de case
Binețe dând, cu glas de lemn, molcom.
Zăvozii intră-n piele mieroase,
Simțind aproape de bun om.

În teascuri mari, de piatră, prin ocoale
Cu vorbele mustind prelung,
Bătrâni cu pletele de in, domoale,
La taina boabelor, tiptil, ajung.

Zeițe simple, în cămeşi prelungi,
Acopăr apele cu cergi mățoase.
În cântec te-mpletesc, încât ajungi
Să crezi că-n ii or să te coase.

Pe deal şi lunci, lin se prelinge
Şuvoiul turmei de mioare.
Blând, peste toate Ceru-şi ninge
Azurul, razele de soare.

Petrişor CIOROBEA

Scrisori de la cititori

Stimată Redacție

Am privit cu bucurie apariția primului număr din Dacia Magazin. Cu bucurie dar şi cu tristețe în acelaşi timp. Eram aproape sigur, ca această apariție este una meteorică. Nu speram să văd un alt număr. Poate de teama cenzurii, poate de teama că din motive financiare o apariție aşa de explozivă va fi ceva unic. Dar surpriză şi de data asta numai placută fără urmă de tristețe a sosit odată cu numărul 2. Să vă dea Dumnezeu sănătate şi bucurii aşa cum ştiți şi voi să dați oamenilor un licăr de speranță că vor cunoaşte odată şi odată adevarata istorie a neamului. Când văd valul de aşa zis importante descoperiri şi comunicări făcute de arheologii şi istoricii clujeni care ne inundă de-a dreptul în ultimele luni, mă îngrozesc. Pentru ei există romanii şi gata. Pentru profesorul Ioan Piso romanii cotropitori sunt nişte idoli şi îi ridică în slavă de câte ori are ocazia. Şi dacă nu are ocazia şi-o fabrică singur. Cunosc mulți istorici care râd pe la spatele sau de inepțiile pe care acesta le debitează dar din păcate nu au curajul să spună lucrurilor pe nume de teama represalilor. Mă bucură în acest context curajul dumneavoastră de a-i înfrunta pe iubitorii de romani şi de istorie trunchiată şi falsificată. Avem nevoie de aşa ceva, pentru că dacă nu ne vom cunoaşte adevărata identitate degeaba vom pătrunde în Europa. Personalitatea şi importanța neamului nostru se va dilua în interesele diferitelor puteri sau conjuncturi politice, ca vinul în apă. La mulți ani Dacia Magazin. Fiți drepți ca şi gorunii de la Sarmisegetusa. Generațiile viitoare vor fi fericitele beneficiare ale muncii voastre.

Dr.Rapolteanu Nicolae
Cluj-Napoca

Stimate Domnule Doctor Săvescu

Trecând prin şcoală, am avut diferiți profesori de istorie şi limba romană, toți învățându-mă acelaşi lucru când venea vorba despre originea poporului şi limbii româneşti: că ne tragem de la Râm! Am fost învățat că lexicul limbii române e format majoritar din cuvinte latine şi câteva cuvinte „dacice“, şi că noi suntem singurul popor dintre toate popoarele latine care am păstrat cele mai multe similarități cu limba latină. De ce, nu ştiam, poate suntem noi mai încuiați.

Toate bune şi frumoase până când într-o zi, un prieten mi-a spus despre „Noua teorie“. I-am spus că e nebun şi că vorbeşte prostii, eu ştiind „bine“ Istoria poporului român. A doua zi mi-a dat o carte, „Noi nu suntem urmaşii Romei“, citind puțin introducerea m-a făcut curios şi-am terminat cartea în câteva zile. N-am fost convins imediat, problema trebuind aprofundată mai mult. Am încercat să-mi împart noile percepții cu profesorii de la şcoală dar nimeni nu mă lua în serios şi mi-o retezau scurt: „N-am timp de prostii, trebuie să îmi predau lecția“. La o lucrare de Limba Română, la care trebuia să scriu despre primele scrieri româneşti „Letopisețele“ şi cap. „De la Râm ne tragem“ mi-am scris părerea cum că noi ştiam limba latină înainte de romani. Puneam întrebarea cum au reuşit populațiile neocupate de romani din arealul țării noastre să învețe limba cotropitorilor care nu i-au cotropit. Mare mirare mi-a fost când am primit lucrarea, nota 4! Nu mi-a venit să cred, am luat 4 din cauză că am folosit expresii ca „eu cred că“ şi „părerea mea e că“. În replica profesoara, mi-a spus ca să scriu prostiile astea în alte părți şi să pierd timpul altcuiva nu al ei.

Citind scrisoarea deschisă adresată de dr. Napoleon Săvescu tineretului român, am avut impresia că asist la o lecție de istorie adevarată şi parcă îl vedeam pe autorul acesteia explicându-ne la tablă ce şi cum să învățăm despre trecutul strămoşilor noştrii. Cu toate că nu vreau să-mi supăr profesorii aşa cum este scris în avertisment am citit acele rânduri din scrisoare. Şi dupa ce le-am citit am devenit mult mai mândru de originea pe care o are poporul din care fac parte şi de înalta civilizație a strămoşilor noştrii daci. Vă mulțumesc domnule Săvescu.

Cu stimă
Bogdan Deac
elev în clasa a XI-a la Liceul Sigismund Toduță din Deva.

Domnilor redactori

Apariția publicației Dacia Magazin a fost pentru mine un eveniment fericit printre multe urâte care fac chipul zilelor noastre. Sunt cercetător ştiințific, doctor în biochimie, iar formația mea profesională m-a făcut sensibil încă de la începutul carierei la problemele legate de istorie, scriere şi limbaj. Îmi iubesc poporul şi țara şi mă bucur nespus de eforturile pe care le faceți pentru a rosti adevărul, doresc să fiu alături de dumneavoastră şi să vă sprijin după puterile mele de « nespecialist » în domeniu. Vă felicit din suflet pentru ceea ce ați făcut până acum şi vă urez ca pe mai departe să bătătoriți drumul plin de hârtoape al istoriei noastre. Vă rog să primiți expresia deosebitei mele considerațiuni.

Dr. Mihai Zamfir

Scrisori de la cititori

Stimate Domnule Doctor Săvescu

Prin amabilitatea Domnului Profesor Augustin Deac mi-a parvenit DACIA magazin nr. 1/2003, am citit cu foarte mare interes articolul Dv. Intitulat Scrisoare deschisă adresată tineretului Român.

Vă felicit şi-mi permit să mai adaug şi eu un detaliu: legiunea zis-romană care a acţionat pe teritoriul Olteniei a fost formată preponderent din arabi, evrei şi marocani.

Şi acum, tot-întru lămurirea unui datum de vădită importanţă pentru istoria strămoşilor noştri geto-daci (i.e. sciţi-pelasgi-etrusci-valahi-cimerieni), este ca subst. GOT este unul şi acelaşi lucru cu subst. GET, fiind vorba, de fapt, de una şi aceeaşi seminţie. Iată una din nenumăratele surse cunoscute mie, în ultimii ani, demnă de toată stima: este vorba de arhiepiscopul upsalez Joannes Magnus Gothus (1498-1542), care, în tratatul său, HISTORIA DE OMNIBUS GOTHORUM SUEONUMQUE REGIBUS, cartea I, Cap.23, subliniază: „Atât autorii mai vechi, cât şi cei de mai dincoace, susţin că Goţii sunt o seminţie pur getică. DIO CHRYSOSTOMUS, de pildă, şi-a intitulat tratatul lui de istorie „DESPRE FAPTELE ŞI RĂZBOAIELE GEŢILOR. Apoi, Jordanes, pe aceiaşi îi numeşte când Goţi, când Geţi; nu mai puţin, Paulus Diaconus, în lucrarea sa VIAŢA LUI NARSES. Şi apoi, eu, dacă, după multă experienţă pe care am acumulat-o, sunt îndreptăţit să depun o mărturie, atunci o depun pe aceeaşi: Eu spun Ostroget, aşa cum se obişnuieşte, de când lumea, să se spună la noi, ceea ce, de către latini, i se va zice Ostrogot. Căci, încă din cele mai vechi timpuri, noi am numit în mod obişnuit, Get, iar de către Latini i s-a zis Got."

Nu este oare aceasta o dovadă elocventă a faptului că despre seminţia Getă se interzisese oficial să se mai vorbească, spre a se „justifica" folosirea sintagmei de TERRA INCOGNITA pentru ţara locuită de GETO-DACI? Desigur că da, şi acesta şi pentru că cel ce scrisese despre Geţi şi scrierea străveche fusese un roman– înţeleptul chestor CATO MAJOR (234–149 î.e.n.) care, în lucrarea sa ORIGINES din care la noi s-au păstrat infime fragmente, la nordici ceva mai multe, afirmă deschis că scrierea la Geţi este cu mult mai veche decât întemeierea Romei „căci Geţii cântau faptele de vitejie ale eroilor lor, în ode scrise, acompaniaţi la flaut, ceea ce la romani a avut loc mult mai târziu"; de subliniat că Roma s-a înfiinţat în 753 î.e.n.

Oare profesorii care predau cursuri de izvoare greco-romane nu cunosc aceste adevăruri de cultură şi civilizaţie getă, sau le neagă din rea-credinţă, precum romanii cam dintotdeauna?! E dureros de neromânesc, şi într-un caz şi în celalalt.

Stimaţi cititori, substratul getic al limbii române este şi al altor limbi, al celor zis romanice, dar şi al celor anglo-saxone, mai ales engleza, căci, în afara cuvintelor care denumesc pe toţi membrii unei familii, care sunt fonetic identice, şi unelte agrare, care acum denumesc şi piese în tehnica informaţională de performanţă, inter-alias plugul–regăsim şi expresia GET-BEGET, pe care lexicoanele o traduc cu TRUE BORN (= veritabil, autentic născut, băştinaş).

Vă sugerez să îl invitaţi la iminentul Congres şi pe Haral Harmann (Belgia), care la un congres internaţional având ca tema originea scrierii (Milano 1999) a indicat Tartaria, fără să ştie că această localitate se află în ţara noastră.

Cu stimă.
Maria Crişan

Stimată redacţie

Am trăit până acum cu speranţa că măcar câţiva români de bună credinţă vor avea curajul să arate lumii întregi cine am fost şi cine ne sunt părinţii. Slavă Domnului! Sunteţi formidabili! Felicitări! Am „devorat" cărţile apărute la Editura Obiectiv-Craiova condusă de Eugen Delcea, apoi am descoperit revista Dacia-magazin şi pluteam de fericire şi mândrie, asemenea unui orfan care şi-a descoperit părinţii după o perioadă mare de timp. Sunt învăţător de meserie şi nu m-am împăcat cu modul în care manualele şcolare prezintă istoria poporului nostru (denaturat şi succint), aproape că nu mai existăm ca naţiune. De multe ori spuneam elevilor mei că, va veni timpul să demonstrăm lumii că românii au existat, există şi vor exista în ciuda tuturor vicisitudinilor, că neamul nostru îşi are originea ce se pierde în negura timpului. Acum pot să le spun liniştit că vremea a sosit.

Cu respect învăţător Aurel Huştiuc -Botoşani

O DESCRIERE A POPOARELOR MĂRII

Cu această desemnare se face referință la diferite populații provenite din regiunea egeo-balcanică care s-au vărsat asupra Orientului Apropriat şi asupra Egiptului, la sfârşitul epocii de bronz, poate ca o repercusiune a invaziei „dorice“ şi a năvalei domniilor miceniene. Un prim grup, format din eqweşi (ekveşi sau ahei), tereşi, lukka (licieni), ardani, ekleşi a fost oprit de faraonul Marenptah în jurul anului 1225 î.d.Hr. Un al doilea grup, format din peleseți (filistini), zekeri, şekeşi, dauni sau danai, după ce a semănat distrugere în Anatolia, Siria şi Cipru, a fost oprit de faraonul Ramses III în 1190 î.d.Hr. Filistinii şi zekerii s-au stabilit pe coasta palestiniană.

Rolul polilor mării la sfârşitul fazei istorice şi arheologice a epocii de bronz a fost des exagerat, dar oraşe costale ca Ugarit au fost distruse de ei, şi cu greu au fost împinşi până la capitala hitită (care cade în acei ani din alte motive). Trecerea lor a dat cu toate acestea ocazie la declanşarea unei crize care era de fapt de ordin intern (social şi politic) şi la creerea unui gol în care s-au introdus alte populații (kaskei şi apoi frigienii în Anatolia, armaii în Siria) şi aşa numitele popoare de munte descendente din Zagros.

Luminița Sava
Florida, U.S.A.,

ARHEOLOGIE: DEȘERTUL DĂRUIEȘTE UN TEMPLU NECUSNOSCUTĂ ANSA

(ANSA) - CAIRO - Cine ştie câte secrete milenare ascunde deşertul Saharei egiptene, ca de exemplu dispariția forțelor armate ale lui Cambise, despre care legenda spune că au fost dispersate printre nisipuri, poate din cauza unei furtuni, în timp ce mergea spre nord, după cum povesteşte Herodot. Din când în când, enorma întindere de nisip face cadou cercetătorilor tenaci câte unul din acele mistere.

Aşa se face că în aceste zile, deşertul a încredințat resturile unui templu extrem de rar, de acum 2400 ani, arheologului italian Paolo Gallo, de la Universitatea din Torino, fondatorul în 1997 a Centrului Misiunii Arheologice Italiene din Alexandria, Egipt.

Gallo a abandonat pentru un moment săpăturile pe care le făcea pe insula Nelson, aproape de Abuqir, unde a găsit urmele unei fortărețe fondate de coloniştii lui Alexandru cel Mare şi resturile umane ale marinarilor care l-au ajutat pe amiralul englez să-l învingă pe Napoleon Bonaparte. De acolo, Gallo s-a îndreptat spre unul din punctele cele mai neospitaliere ale Saharei.

Ajutat de o primă finanțare particulară primită de la industriaşul torinez Massimo Foggini (al cărui nume, împreună cu a fiului său Jacopo, este legat de descoperirea din întâmplare anul trecut, în altă zonă a Saharei egiptene, mult mai la sud, a unei peşteri cu graffiti şi desene preistorice) şi cu ajutorul logistic al ambasadei italiene din Cairo, arheologul a mizat şi a câştigat.

Aproape de malul lacului sărat din Bahrein, Gallo şi colaboratorii săi au descoperit urmele unui templu lung de 20 de metri, construit între 380 şi 360 înainte de Christos., de faraonul Nectanebo I, din a 30-a dinastie, ultima dinastie a regenților egipteni. Dinastiile care au urmat au fost persane, macedonene şi apoi telemace (până la Cleopatra VII, regina egipteană cea mai celebrată în timpurile moderne.) Bahrein înseamnă „două mari“ şi poate indică prezența unui alt mare lac, în spatele dunelor care marchează limita occidentală a „Marii mări de nisip“ - un mit pentru toți cei pasionați de deşertul, care se întinde spre sud pentru alți 1500 de kilometri.

Pe timp ce săpăturile continuau, din nisip a ieşit un patrimoniu neaşteptat situat la 140 km sud-est de oaza Siwa, unde se află un şantier arheologic interesant. Nimeni n-a suspectat prezența unui templu atât de important. Templul fost dedicat lui Nectanebo - domnitor care controla delta Nilului şi care taxa pe oricine care venea din marea Mediterană. Lui Nectanebo, care era o versiune locală a zeului Amon, „Amon care fortifică“, i s-a dedicat un sanctuar, în partea inferioară a templului, la care se ajungea prin trecerea printr-o sală susținută de şapte coloane.

Protejate de milenii de nisip, culorile reliefurilor şi a desenelor au rămas bine conservate, după cum se vede în fotografiile blocurilor care au fost scoase la lumină şi care îl arată pe Nectanebo într-o poziție de ofrandă de terenuri unei divinități locale criocefale (cu cap de berbec).

“Problema noastră acum este să ducem aceste blocuri în locuri sigure, unde vântul care bate tare în această zonă, să nu biciuiască şi să strice acele culori” - spune Paolo Gallo. “Nu avem mijloacele necesare pentru a transporta obiecte atât de grele, care fac să se scufunde roțile camioanelor în nisip . Am să încerc să cer ajutor forțelor armate.”

Gallo nu spune că este îngrijorat pentru viitoarele finanțări de care are nevoie pentru a putea să continue săpăturile pentru a recupera întregul cadou făcut de deşert, adică alte părți ale templului care sunt ascunse.

“In antichitate, Bahrein era o mică oază, a cărui nume geografic este ‘Imespep’, importantă pentru traficul de caravane care lega oaza „Siwa de oaza Bahareya“, adaugă arheologul. „Nectanebo I a susținut construcția templului pentru a valoriza oazele occidentale ale Egiptului şi pentru a îmbunătăți legăturile de caravane cu valea Nilului. Templul a fost abandonat în epoca bizantină, când caravanele s-au redus şi oaza n-a mai fost locuită. Acum e datoria noastră să-l valorizăm şi suntem entuziasmați s-o facem, chiar dacă condițiile de muncă nu sunt deloc uşoare“, conclude Gallo.

(ANSA).
17/02/2003 18:19

HOTEL INTERCONTINENTAL BUCURESTI

Bucharest's first international hotel provides its guests with the level of service and comfort that comes hand in hand with the name InterContinental. Three quality restaurants offer a choice of international and traditional Romanian cuisine. Recently renovated meeting facilities and a fitness centre, comprising a heated indoor pool, a sauna and a beauty clinic, all add up to touches of luxury not so easily found in this part of the world.

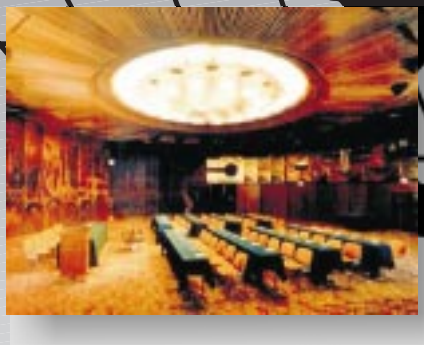

4 Boulevard Nicolae Balcescu Bucharest 1 Romania 70121
Tel: +40 21 310 2020 | Fax: +40 21 312 0486 | E-mail: bucharest@interconti.ro

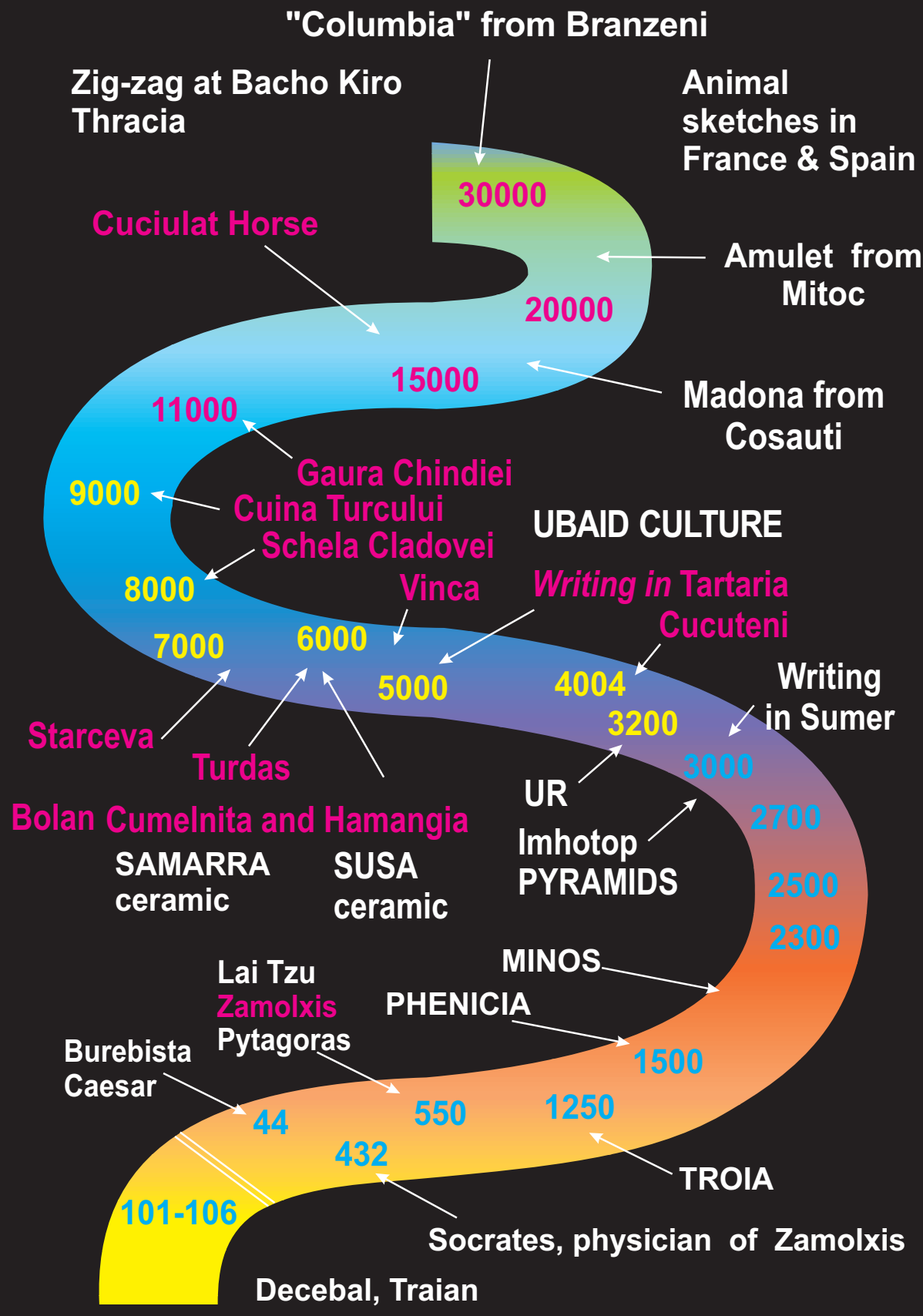

În contextul descoperirilor de referință ale arheologiei mondiale, această curbă a preistoriei spațiului carpato-danubian își definește fără tăgadă locul pe care vechea civilizație a strămoșilor noștrii îl ocupă în istoria lumii,

Preț: 10.000 lei, Pentru străinătate: 1.5USD